

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ πρῶτον ἐκδοτικὸν περιοδικὸν σέγγρεμα, ἀλλεῖς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ἐπαγωγὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΑΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑβδομαδία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Περικλεοῦς ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 10

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἦρθαν κι' ἐνώθηκαν μαζί μας. Ἐνὰς λοχαγὸς ἀνέλαβε τὴ διοίκηση. Μᾶς διαίρεσε σὲ τμήματα κι' ἀρχισε νὰ μιλῇ μὲ τοὺς ὑπολοχαγοὺς. Ἀποφασίστηκε νὰ μὴν πάμε πρὸς τὸ Σεδάν, γιὰ τὴ ἐχθρικὰ στρατεύματα θὰ μᾶς ἐκλείναν τὸ δρόμο.

Μᾶς δόθηκε διαταγὴ νὰ ξεκινήσουμε. Φθάσαμε στὰ λειβάδια καὶ περάσαμε πλάι στὰ ὀχυρώματα τῆς Τυρέν. Σταματήσαμε ἔξω ἀπ' τὴν πόλη. Στήσαμε τὰ ὄπλα σὲ πυραμίδες κι' ἀνοίξαμε τὰ σακκιδία μας. Εἴμαστε τοακισμένοι ἀπ' τὴν κούραση κι' ἡ πείνα μᾶς θέριζε. Ὁ Περίνος μοιράστηκε μαζί μου τὸ ψωμοτύρι του.

Ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους, ἀκόμα καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χωράφια, φαινόταν στρατιῶτες ποὺ περνοῦσαν μὲ ροῦχα ξεσχισμένα. Χωριάτες, γυναικόπαιδα, μαζί μὲ ὅ,τι μπόρεσαν νὰ πάρουν ἀπ' τὴν κινητὴ τους περιουσία, ἐφευγαν πρὸς τὸ Σεδάν. Μία γενική σύγχυση κυριαρχοῦσε παντοῦ.

Ὁ λοχαγὸς ἔστειλε ἕναν ὑπολοχαγὸ στὴ γειτονικὴ πόλη, νὰ φέρῃ διαταγές. Δυὸ ὥρες ἔλειπε κι' ἀκόμα νὰ γυρίσῃ. Τέλος φάνηκε, κι' ὅλοι σχημάτισαν κύκλο τριγύρω του νὰ μάθουν νέα.

Ὁ,τι ἀκούσαμε, μᾶς πάγωσε τὴν καρδιά.

Ὁ στρατάρχης Μὰκ-Μκὸν εἶχε πληγῶθαι κοντὰ στὴ Μονσέλ, στὴν ἀρχὴ τῆς μάχης, στίς ἔξῃ τὸ πρωῒ. Τὸν πῆγαν σὸ Διοικητήριον, κι' ὁ στρατηγὸς Δυκρὸ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία. Μὰ φαίνεται πὼς ἄλλος στρατηγός, ὁ Βιμπφὼν, ποὺ εἶχε ἐρ-

θει μὲ γραπτὴ διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ζητοῦσε αὐτὸς τὴν ἀρχηγία. Ἔτσι ἀρχισαν καυγάδες, διαταγμοὶ κι' ἀργοπορίες, ποὺ ἔβαζαν σὲ κίνδυνον τὸν ἄγωνά.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἄρρωστος, ἀδυνατισμένος, εἶχε κλεισθεῖ στὸ Διοικητήριον. Κι' οἱ προσπάθειες τοῦ στρατοῦ μας δὲν ἔφεραν κανέν' ἀποτέλεσμα. Εἴμαστε κυκλωμένοι, σφιγμένοι σὰ μέσα σ' ἕνα χαλκὰ, ποὺ στένουμε ὥρα τὴν ὥρα. Ὅσο γιὰ διαταγές, ὁ ὑπολοχαγὸς δήλωσε ὅτι, μὲλο ποὺ ζήτησε πολλὴν ὥρα μ' ἐπιμονή, δὲ μπόρεσε νὰ πάρῃ μέσα στὴ γενική σύγχυση.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμουμε; Νὰ χτυπηθοῦμε μὲ τὸν ἐχθρὸ ὅπου τύχῃ; Θὰ

ἦταν ἄσκοπη θυσία. Μὰ ἕνα θέαμα συγκινητικὸ μᾶς ἔκοψε τίς σκέψεις:

Στὸ δρόμο, ἐρχόταν σιγά-σιγά, πάνω στ' ἄλογό του, ἕνας στρατηγός. Ἦταν λιποθυμισμένος, σὰν τὸ κερί, καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν γερμένο στὸν ὦμο τοῦ ὑπασιπιστῆ του ποὺ τὸν κρατοῦσε στὰ δύο του χέρια.

Γνώρισα τὸ στρατηγὸ Μαργκκερίτ! Τὸ φίλο τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ πατέρα! Δὲ γελιόμουν, μ' ὅλο ποὺ ἕνα τραῦμα τοῦχε παραμορφώσει τὸ πρόσωπο.

Δύο Ἀφρικανοὶ κυνηγοὶ κρατοῦσαν τὸ χαλινὸ τοῦ ἀλόγου κι' ἀπὸ πίσω ἐρχόταν ἕνας οὐλαμός, ποὺ τὸν διοικοῦσε—ποῖδες νομίζεις; Ὁ ξάδερφός μου ὁ Πέτρος! Ὁ Πέτρος Μπερτινύ.

Χλωμός ἀπ' τὴ συγκίνηση, φώναξα τ' ὄνομά του δυνατὰ.

Γύρισε τὸ κεφάλι του. Τὸ βλέμμα του ἔδειξε μεγάλη ἐκπληξη καὶ, τραβώντας τὸ χαλινὸ, διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος μου.

— Πῶς αὐτό; μοῦ εἶπε. Σὺ στρατιώτης; Κατατάχθηκες; Δὲ νοιώθω γρύ!

Τοῦ ἐξήγησα μὲ λίγα λόγια τὴν κατάστασή μου.

— Καλὰ λοιπόν! εἶπε. Ἀφοῦ δὲν εἶσαι γραμμένος σὲ μητρώο, ἔλα μαζί μου.

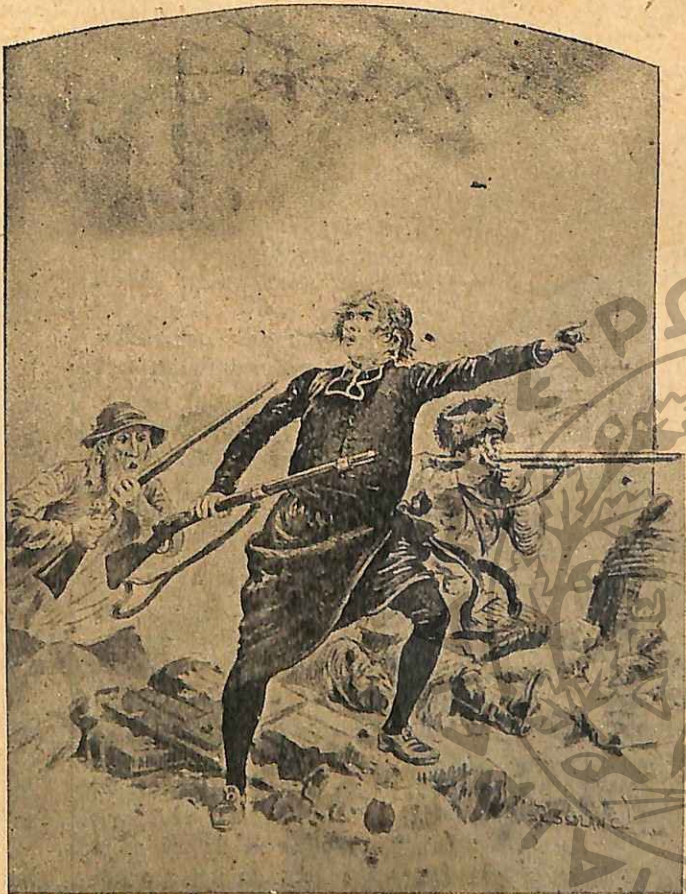
Εἰδοποίησα τὸ λοχαγὸ γιὰ τὴν ἀπόφασή μου κι' ἐσφίξα τὸ χέρι τοῦ Παρσὸλὴ μὲ κάποια συγκίνηση.

— Ἐννοία σου, μικρό μου, καὶ θάνατωθοῦμε πάλι αὐτὲς τίς μέρες, μοῦ εἶπε ὁ Περίνος.

Ὁ Θεὸς νὰ βγάλῃ ἀληθινὰ τὰ λόγια του! Μακάρι νὰ μὴν ἔχῃ σκοτωθῇ, γιὰ νὰ ξαναῖδῶ τὸ εὖθυμο κι' ἀγαθὸ πρόσωπο τοῦ καλοῦ στρατιώτη, ποὺ πέρασα μαζί του τὴν τραγικὴ μέρα τοῦ Μπαζέιγ.

Ἐγὼ κι' ὁ Πέτρος φτάσαμε τὴ συνοδεία καὶ τὴν ἀκολουθήσαμε ὡς τὸ νοσοκομεῖο.

Πίσω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, ο,

διδίκες έσχιζαν ακόμα τὸ γαλανὸ οὐρανό. Μὰ εἰμαστε τόσο συνειθισμένοι σ' αὐτὲς ἀπ' τὸ πρωτὶ, ὥστε δὲ μᾶς ἔκαναν αἰσθησῆ.

Καθὼς προχωρούσαμε, κοίταζα τὸν ξάδερφό μου τὸν Πέτρο. Ἡ στολή του ἦταν καταματωμένη καὶ τὸ πρόσωπό του μαύρο ἀπὸ τὴν μπαρμύτη. Κι' εἶχε μιὰ σοβαρότητα ποὺ δὲν τὴν εἶχα ξαναῖδῃ σ' αὐτόν.

— Έκαμες ἐπέλαση, Πέτρο; τὸν ρώτησα, ὅταν ἀφίσαμε τὸ στρατηγὸ στὸ Νοσοκομεῖο.

— Βέβαια! μοῦ ἀπάντησε. Τέσσερες φορές, τὴ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη! Ὅλη ἡ μεραρχία μαζί: Τὸ σύνταγμα τῶν Ἀφρικανῶν κυνηγῶν, εἰ οὐσάρει κι' εἰ κυνηγῶν!... Μὰ ἐχάθησαν ὅλοι! Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς ἀνδρες;

— Τοὺς βλέπω.

— Εἶναι καμμιά εἰκοσαριά. Αὐτοὶ ἔμειναν ἀπ' τὴν ἰλη μου!

— Τί λές!

— Αὐτὸ ποὺ λέω!

Τότε, καθὼς εἰ ἱππεὺς πέζευαν, ὁ Πέτρος ἄφριε τὴν ὀργή του νὰ ξεσπάσει. Μοῦ διηγήθηκε τὸν ἡρωϊσμὸ τῶν στρατιωτῶν μας, μοῦ ἐξήγησε πῶς εἶχαμε κυκλωθῇ μεθοδικά, μαθηματικά. Καὶ πρόσθεσε:

— Τώρα, τὰ πάντα τελείωσαν! Δυὸ λύσεις εἶναι δυνατές: Ἡ νάνασυντάξουμε τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ μας καὶ νὰ περάσουμε μέσα ἀπὸ τὴς Πρωσσικὲς γραμμές, ἢ νὰ παραδοθῶμε, — ἀλλ' αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ ποτέ!

Μιὰ ὁδὸν, μιὰ λύσσα τὸν ἐπνιγε. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, σὰ νᾶθελε νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, μιὰ ἀσπρη σημαία κυμάτισε στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου. Ζητούσαμε ἀναχωρή!

Ὁ Πέτρος κι' ἐγὼ κιτρινίσαμε.

Τότε ὁ Πέτρος, μ' ἕνα βλέμμα δειχῶς ἐκφρασῇ, μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, μὲ τράβηξε στὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ μοῦ εἶπε, κλαίγοντας σὰ μικρὸ παιδί:

— Ἀ, δὲ μπορῶ! δὲ μπορῶ! Δὲ θέλω νὰ βλέπω πιά!

Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ σκονισμένα του μάγουλα. Στήριξε τὸ μέτωπο στὸν τοίχο καὶ τὸν ἐπίασαν οἱ λυγμοί.

Ὅταν ἄφισε αὐτὴ τὴ στάση, τὰ μάτια του ἦταν πιά στεγνά. Στὰ μάτια του ἀστραφε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση.

— Γιῶργο, μοῦ εἶπε, σ' ἀφίνω γιὰ! Σὺ δὲν εἶσαι στρατιώτης... ἀκόμη καλύτερα! Βρὲς πολιτικὰ ροῦχα καὶ φύγε. Θὰ γλυτώσης ἀπ' τὴν ἀτίμωση τῆς αἰχμαλωσίας. Τοῦλάχιστο θὰ σὲ ξαναῖδουν ἡ μητέρα σου κι' ὁ πατέρας σου.

— Ὁ πατέρας μου! φώναξα. Μὰ Πέτρο! ὁ πατέρας μου σκοτώθηκε.

— Τί;

— Σκοτώθηκε... στὸ Σαῖν-Πριβί! Μέσα στὴ θύελλα τῶν γεγονότων,

δὲν εἶχα σκεφθῇ νὰ διηγηθῶ τὸ τραγικὸ μας δυστύχημα στὸν ξάδερφό μου.

Μὲ πόση λύπη τῷμαθε, σ' ἀφίνω, μαμμά, νὰ τὸ φαντασθῇς. Ὡστόσο ἐπέμενε νὰ βάλω πολιτικὰ καὶ νὰ φύγω.

— Πέτρο! τοῦ εἶπα. Ἐχω ὀρκιστεῖ. Κι' εἰ παραδόσεις τῶν Καρδινιὰν δὲ μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ πατήσω τὸν ὄρκο μου.

— Ἐχεις δίκιο... Ἀλλὰ...

— Πέτρο, μὴν ἐπιμένεις! Ἄν δὲν εἶμαι ἐπίσημα στρατιώτης, εἶμαι οὐσιαστικά. Εἴμι, γιὰτὶ ἔχω δώσει ὄρκο. Σὰ στρατιώτης, θὰ σὲ ἀκολουθήσω. Εἶσαι ὁ ἀρχηγός μου. Ὅπου πᾶς, θὰ ἔρθω!

Ὁ Πέτρος δὲν εἶπε μιὰ, μόνο μ' ἔσφιξε πάνω στὸ στήθος του:

— Ἐλα! μοῦ εἶπε... Νὰ ἴδουμε ποὺ θὰ πάμε!

Ἀπ' τοὺς εἰκοσι κυνηγούς ποὺ εἶχε μαζί του, μόνο τέσσερις ἔμειναν ἐκεῖ μὲ τ' ἄλογά τους. Κι' οἱ τέσσερις ἦταν πληγωμένοι.

Ὅταν τοὺς ρώτησε ὁ ἀρχηγός τους, ἀπάντησαν ὅτι εἶχ' ἔρθει ἕνας στρατηγὸς καὶ μεταχειρίστηκε τοὺς ἄλλους στρατιώτες γι' ἀγγελιαφόρους του. Ἡ σύγχυση ποὺ βασίλευε ἦταν ἀπερίγραπτη.

— Παιδιά, εἶπε ὁ Πέτρος στοὺς ἱππεῖς του, πηγαίνετε στὸ νοσοκομεῖο νὰ δέσετε τὰ τραύματά σας. Ἐσὺ, Πέτρο, πάρε αὐτὸ τὸ καστανὸ ἄλογάκι κι' ἀκολούθησέ με.

Ἰπάκουσα καὶ, κρατῶντας τ' ἄλογο ἀπ' τὸ χαλινό, κατορθώσαμε νὰ βγοῦμε ἀπ' τὸ Σεδάν.

Δὲν ἦταν κι' εὐκόλο. Τὰ καταφέραμε χάρις σ' ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ ἔφερε τὸ θυμὸ τοῦ Πέτρου στὸ ἀπροχώρητο.

ἕνας στρατηγὸς τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς, μὲ τὴ χρυσοκέντητη στολή του, πέρασε μ' ἕνα σαλπικτὴ καὶ μὲ μιὰ μικρὴ συνδεῖλα, ποὺ κρατοῦσε ψηλά τὴ λευκὴ σημαία.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; ρώτησε ὁ Πέτρος κάποιον κύριο μὲ πολιτικὰ, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ.

— Εἶναι ὁ στρατηγὸς Ρέγγ, λοχαγέ. Πηγαίνει μ' ἕνα ἔγγραφο τοῦ Αὐτοκράτορος, νὰ ζητήσῃ ἀναχωρή.

Καὶ πρόσθεσε, φωνάζοντας μ' ἀνακούφιση.

— Ἐπιτέλους!

Φοβήθηκα μήπως ὁ ξάδερφός μου τοῦφερνε καμμιά μὲ τὸ χέρι στὸ πρόσωπο. Μὰ κρατήθηκε.

Φτάσαμε στὸ μέρος ποὺ εἶχαν δέσει τ' ἄλογά τους οἱ στρατιώτες. Τὰ ζῶα ἔτρωγαν ἀμέριμνα.

— Γιῶργο μου, εἶπε ὁ Πέτρος, ἄς κάνουμε καὶ μεῖς ὅ,τι καὶ τ' ἄλογά μας. Ἄς ξεκουρασθοῦμε κι' ἄς πάρουμε καὶ. Πρέπει νὰ ξαναπάρουμε τὴς δυνάμεις μας. Αὐτὴ τὴ νύχτα ἴσως μᾶς χρειαστοῦν.

— Ἐπὶ τῆς νύχτας, ὁ Πέτρος, ἄς κάνουμε καὶ μεῖς ὅ,τι καὶ τ' ἄλογά μας. Ἄς ξεκουρασθοῦμε κι' ἄς πάρουμε καὶ. Πρέπει νὰ ξαναπάρουμε τὴς δυνάμεις μας. Αὐτὴ τὴ νύχτα ἴσως μᾶς χρειαστοῦν.

Σιγὰ-σιγὰ, ἔπεφτε ὁ ἥλιος, κόκκινος ἀνὰ ἄλμα, πίσω ἀπ' τοὺς σκοτεινοὺς λόφους. Ἦρθε τὸ σούρουπο κι' οἱ κανονιὲς ἀρᾶλιναν ὀλοένα, ὥς που σὴν σαν μόλις ἦρθε ἡ νύχτα.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ ὕπνος βάραινε τὸ βλέφαρά μου. Ἡ κούρασι μὲ νικοῦσε πιά.

— Κοιμήσου, παιδί μου! μοῦ περὶ Πέτρος. Ὅταν εἶν' ὥρα, θὰ σὲ ξυπνήσω. Ἀκούμπησα στὰ κάγκελα ἐνὸς φράχτη καὶ μὲ πῆρε ἕνας ὕπνος γεμάτος ἀγωνία κι' ἐφύλαττε. Ὅταν μὲ ξύπνησε ὁ Πέτρος, ἡ ὥρα ἦταν, ὅπως μοῦπε μιὰ μετὰ τὰ μετάνυχτα.

Στὴ ζώνη του εἶδα διπλωμένο τὸ χάρτη του. Κατάλαβα πῶς, τὴν ὥρα ποὺ κοιμώμουν, αὐτὸς μελέτησε προσεχτικὰ τὸ σχέδιο τῆς φυγῆς μας.

Μοῦ ἐξήγησε, μὲ λίγα λόγια, ὅτι οἱ Γερμανοί, μιὰ κι' ἦσαν κατάκοποι καὶ εἶχαν κάμει ἀναχωρή, θὰ εἶχαν χαλαρώσει κάπως τὴν ἐπιτήρησή. Ἦταν λοιπὸν εὐκαιρία.

— Διάλεξ τὸ σημεῖο ποὺ μοῦ φανταίνεται πὺ ἀσφαλίσμένο κι' ὁ Θεὸς βοήθης!

Πήραμε λοιπὸν τὸ ρέμμα τοῦ Μὲ καὶ περπατούσαμε μὲ φρόνηση καὶ προσοχή.

Ἀποροῦσα πῶς δὲν εἶχαμε τὸ παραμικρὸ ἐπεισόδιο.

Ἀπ' τὸν κάμπο ποὺ ἦταν γεμάτος σώματα ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων, στὴν ναγμοὶ ἀκούγονταν μέσ' στὸ σκοτάδι διασταυρωθήκαμε μ' ἕν' ἀπόσπασμα νοσοκόμων, μὰ ἦταν δικαί μας.

Εἶδαμε ἀκόμα κι' ὑποπτες σκιές, ποὺ σερνόταν ἀπὸ πτώμα σὰ πτώμα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ Ο ΗΛΙΟΣ

Τρανὸς ὁ ἥλιος βασιλεὺς μὲ τὴ λαμπρὴ πορφύρα, βγήκε νὰ κάνει ἀπ' τὸ πρωτὶ τὴν ταχυτικὴν του γύρα σὲ ἀπέραντο, ὀλογάλανο, τὸ οὐράνιο τοῦ βασιλείου.

Καὶ τώρα πάει νὰ κοιμηθῇ, γιὰτ' εἶναι ἀποσταμένος. Μὲ ρόδα εἶναι ὁ δρόμος του καὶ μάλαμα στρωμένος, κι' ὅλοι πιά βγῆκαν γιὰ νὰ ἴδουν τὸ βασιλιά τὸν ἥλιο!

Στὸ ἔρμα του, ἀπ' τὰ σύννεφα, σὲ λίγο θὰ προβάλλει καὶ θάναί ἡ λαμπρότητά του τόσο πολὺ μεγάλη, ποὺ θὰ θαμπώνει, στὴν πολλὴ θεωρία του, κάθε μάτι.

Καὶ μὲ τὴν περισσότερη βασιλικὴν του χάρη, τὸ βραδυὸν τοῦ τοῦ λουτροῦ στὴ θάλασσα θὰ πάρει κι' ἀπὸ τὰ μὴν στὸ μαγικὸ τὸ κρύφινο τοῦ παλάτι.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Ἀπὸ τὴν Ἰνδικὴ παραμύθη)

Ἦταν χειμῶνας. Τὸ χιόνι ἔρραινε μὲ τὰ ἐλαφρά του ἀνθάκια τὴ λευκὴ βορεινὴ πολιτεία. Στὸ παλιὸ παλάτι ἀστραφταν τὰ πολύφωτα κι' οἱ αὐλικὸι πηγαινοερχόνταν ἀνήσυχτοι. Ὅλ' οἱ φρουροὶ ἀγρυπνοῦσαν πλάι στὴς κολόννες τους. Ὁ βασιλεὺς ἦταν πιδ ἀσχημα ἀπὸ χτές.

Ἦταν ἕνας νέος ἡγεμόνας, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμὸ κι' ὁ χαρακτήρας του σκοτεινὸς σὰν τὴ νύχτα. Ἡ ἀρρώστια του ἦταν νὰ νερῇ γρηγορὰ, μυστηριακὴ. Γιατροί, σοφοί, ἀλχημιστές κι' ἀστρολόγοι, ποὺ εἶχαν στήσει παγωμένες ἐρημιές γιὰ νὰ ῥθουν νὰ τὸν κοιτάξουν, δὴλωναν πῶς οἱ γνώσεις τους δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ τὸν γιάνουν.

Μὰ τὸ παγωμένο αὐτὸ δράδυ, ὅστερ' ἀπὸ τὸς καιροῦ ἀμνηχανία, ὁ ἀρρωστος φανέρωσε μιὰν ἐπιθυμία του:

— Φέρτε μου, εἶπε, ἕνα δαχτυλίδι, ἀπ' τὸ χέρι ἐνὸς εὐτυχισμένου ἀνθρώπου καὶ περάστε το στὸ δάχτυλό μου. Ὅθὰ γίνω ἀμέσως καλά.

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἐπιθυμία ἔβαλε σὲ κίνηση ὅλο τὸ παλάτι.

Οἱ πύλες διαπλατῶθηκαν κι' οἱ ἀγγελιοφόροι σκορπίστηκαν σ' ὅλη τὴν αἰωνιτὴ καὶ συλλογισμένη πόλη, ζητώντας ἕνα δαχτυλίδι ἀπ' τὸ χέρι ἐνὸς εὐτυχισμένου. Τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων σπινθήρισαν στὰ λιθόστρωτα τῶν μεγάλων δρόμων. Τὰ δόρατα χτύπησαν μεταλλικὰ πάνω στὰ μαρμαρενία σκαλοπάτια τῶν μεγάρων. Οἱ λαμπρὲς πανοπλίες φώτισαν μὲ τὴς ἀναλαμπές τους τὴς φτωχὲς καλυβούλες τῶν σκοτεινῶν δρόμων καὶ τῶν ἀπόμερων συνοικιῶν.

Χτυποῦσαν τὴς πόρτες στὴ σειρά.

Μπαίνοντας στὰ σπίτια, ἀντίκρυζαν τὴ ζωὴ σὲ χίλιες εἰκόνες. Εἶδαν ἄντρες μὲ τὸ μὴνίγκι ἀκκουμπισμένο στὸ δάχτυλο σκεφτικὰ, γυναῖκες μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα. Νέους ποὺ ζήλευαν τὴ σοφία τῶν γερόντων καὶ γέροντες σοφοὺς ποὺ κλείναν μ' ἀπογοήτευση τὰ βιβλία. Πλούσιους ποὺ ἀγρυπνοῦσαν πάνω στὰ κατὰστικὰ τους, ἐπιστήμονες ἀνήσυχτοι γιὰ τὴν αὐριανὴ τους ἐπιτυχία.

Πέρασαν ἀπὸ πολυθρόνα μέγα, ποὺ ἔστελναν στὸ αἰωνιτὸ δρόμο τοὺς ἀδυνατισμένους ἤλους τῆς μουσικῆς τους. Μπῆκαν σὲ λαμπρὲς σάλες, ὅπου ἀστραφταν τὰ πολύφωτα κι' οἱ διπλωτοὶ καθρέφτες.

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶν' εὐτυχισμένος; ρώτησαν. Ὁ βασιλεὺς θέλει τὸ δαχτυλίδι του. Μόνο αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸν σώσει. Ἀλλοίως βγάξει δὲ βγάξει τὴ νύχτα.

Ὅλοι τοὺς κοίταζαν μ' ἐκπληξη στὴν ἀρχή, ὅστερα μ' ἀπορία καὶ δισταγμό.

Ὅλότελα εὐτυχισμένος δὲν ἦταν κα-

νείς. Κανείς δὲν ἦταν ἡσυχος διτὴ αὐριανὴ αὐγὴ δὲ θὰ τοῦφερνε νέες ἀγώνες κι' ἐγνοιες.

Κι' ἔτσι, τὰ χρυσάφια ποὺ γυάλιζαν καὶ τὰ διαμάντια ποὺ ἀστραφτοκοποῦσαν στὰ φῶτα, δὲ χρησίμευαν καθόλου στὸν ἐτοιμοθάνατο βασιλιά ποὺ περι-

μινε νὰ γυρίσουν οἱ ἀποσταλμένοι του, μὲ τὴς στερνὲς στάλες τῆς ζωῆς στὰ χεῖλη.

Βρῆκαν καὶ μιὰ πλούσια γυναῖκα ποὺ κλαίγε πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ παιδιοῦ τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ Μαρίτσα ἔτρεξε κοντὰ καὶ στὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ εἶδε κολλημένο ἕνα χαρτί ποὺ ἔγραφε ἰδιωματῆς μὲ τὸ ἴδιο τὸ χέρι τῆς θείας Ἄννας.

«Ἀχ, εἰ νὰ ἔχει μέσα; φώναξε μὲ χαρά. Ἀνοίξετο γρήγορα, Κατερίνα! Ἡ δὲ, δὲ! Καλύτερα νὰ τᾶνοῖξουμε στὸ σπίτι. Ἐλα, πάρε το καὶ πάμε!»

Ἡ Κατερίνα σήκωσε τότε τὸ καλάδι καὶ πήραν τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι. Ἡ Μαρίτσα πότε-πότε κρατοῖσε κι' αὐτὴ γιὰ νὰ ξεκουράζει τὴν ἀπρηγόρεια. Καὶ μὲ περιέργεια ἐσκυβε καὶ κοίταζε ἀπ' τὴς τρυπίτσες μέσα στὸ καλάδι.

«— Ἐχε ἀγερο!» εἶπε. «Τὸ βλέπω καλά!»

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνας θόρυβος μέσα στὸ καλάδι, σὰν ἀπὸ ἄταχτα πηδήματα, τὴν ἔκανε νὰ τιναχθῇ καὶ νὰ σταθῇ τρομαγμένη.

«— Κάτι ζωντανὸ εἶν' ἐδῶ μέσα!» φώναξε.

«Τώρα εἶμαι βέβαιη πῶς μέσα στὸ καλάδι εἶναι κάτι ζωντανὸ καὶ θὰ μὴ μὲς σὶδ' μοσοφ' σὶ τὰ κὶ ποὺ μᾶς ἔφτιασε ὁ κύριος Ἀντώνης. Ἐλα, Κατερίνα, πάμε γρήγορα!»

Καὶ ξανάπιασε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τὸ καλάδι, ποὺ μιὰ στιγμὴ τῶχε ἀφήσει, ἀπ' τὸ

φρόβο τῆς, στὰ χεῖρα τῆς Κατερίνας. Σὲ λίγο ἔφτιασαν στὸ σπίτι. Ἡ μὰ ποὺ τὴν περιμένε στὴν πόρτα, χαμογέλασε βλέποντας τὸ ξαναμμένο προσωπάκι καὶ τὸ σπουδαῖο ὄφος τῆς Μαρίτσας.

«— Ποῦ εἶναι ὁ μπαμπάς;» ρώτησε ἡ μικρὴ. «— Στὸ λειβάδι, κάτι φτιάχνει. — Πάω νὰ τὸν βρῶ, νὰνοῖξουμε τὸ καλάδι. Μὴν τὸ ἀνοίξετε, ἂν δὲν ἐρθῶμε καὶ μεῖς. Ἀκούτε;»

Κι' ἡ Μαρίτσα ἄρχισε νὰ τρέχει κατὰ τὸ λειβάδι. Κόντευε νὰ φτάσῃ ὡς τὴ λίμνη, — ἐκεῖ κοντὰ ὁ μπαμπάς τῆς πολεμοῦσε νὰ βαδουλῶσῃ ἕνα χανιάκι γιὰ νὰ τρέχῃ τὸ νερό, — ὅταν ἄξαφνα ξεφύτρωσε μπροστὰ τῆς ὁ Ζωηρὸς. Ἀρχισε γύρο τῆς τὰ χοροπηδήματά του, τὴς τρέλες του, καὶ στούμωξε τὴ Μαρίτσα ἀνάμεσα σὲ κάτι ἀνθισμένους θάμνους. Μὰ χωρὶς νὰ νὰ τὸν χαϊδέψῃ, ἡ μικρὴ τοῦ ἐγγλύστησε καὶ ἐακολούθησε τὸ δρόμο τῆς φωνάζοντας:

«— Μπαμπά! ἐλάτε γρήγορα! Ἡ θεία Ἄννα μᾶς ἔσπειρε μὲ τὸ σιδηρόδρομο καὶ ζωντανὸ μέσα σ' ἕνα καλάδι!»

Ὁ μπαμπάς τῆς σήκωσε καὶ τὴν κάθησε στοὺς ὤμους του, γιὰ νὰ γυρίσουν πιδ γρήγορα. Ἔτσι τρέχοντας, ἐνῶ ὁ Ζωηρὸς ἔτρεχε μπροστὰ μὲ γαυγίσματα χαρούμενα, ἔφτιασαν στὸ σπίτι. Κι' ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκόμα, ἡ Μαρίτσα φώναξε:

«— Κατερίνα! ἀνοίξε τώρα τὸ καλάδι! ἀνοίξε το γρήγορα! Τώρα ποὺ νὰ δῶ κι' ὁ μπαμπάς!»

Τριγύρισαν ὅλοι τὴν ἀπρηγόρεια, ποὺ ἀνοίξε τέλος τὸ καλάδι. Κι' εἶδαν μέσα ἕναν ὄρατο κόκκορα καὶ μιὰν ὄρατα κόττα.

«— Ἀ! ἡ Πουλάδα κι' ὁ Σουπνιτήσης!» φώναξε χτυπώντας τὰ χεράκια τῆς ἡ Μαρίτσα. Γιατ' εἶχε θυμηθεῖ ἕνα παραμῦθι γιὰ κάποια κόττα ποὺ τὴν ἔλεγαν Πουλάδα, καὶ γιὰ κάποιο κόκκορα ποὺ τὴν ἔλεγαν Σουπνιτήση. Ἔτσι βάφτισε ἀμέσως τὸ ζευγάρι ποὺ τῆς ἔφερε ὁ σιδηρόδρομος.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ· ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ ΚΙ' ΟΙ ΞΕΝΟΙ

*Αγαπητοί μου,

ΤΟ γλωσσικό ζήτημα κάθε τόσο ξαναγυρίζει: Καθαρεύουσα ή Δημοτική; Είναι, βλέπετε, ένα ζήτημα παλιό, που αν θεωρητικά έχει λυθεί πρό πολλού, στην πράξη όμως μένει ακόμα αλυτο. Γιατί ακόμα έχουμε δυο γλώσσες: ακόμα άλλοι Έλληνες γράφουν στη Δημοτική, —οι λογοτέχνες προπάντων, σχεδόν όλοι, — κι' άλλοι επιμένουν στην καθαρεύουσα, π: χ: οι περισσότεροι επισημόνοιοι, δημοσιογράφοι και πολιτευόμενοι. "Αν Δημοτική έγινε πια ή Λογοτεχνική μας γλώσσα, ή Καθαρεύουσα είναι ακόμα ή "Επίσημη. Κι' αν υπάρχει τώρα μία πλουσιότερη Λογοτεχνία στη Δημοτική, που μπήκε πια και στα Σχολεία, υπάρχει όμως και μία άλλη, πιο παλιά, στην Καθαρεύουσα, που δεν μπορούμε βέβαια να την πετάξουμε στη θάλασσα. Γιατί κι' αυτή αξίζει. "Ετσι ένα παιδί, ένας νέος, γνωρίζεται σήμερα το ίδιο και με τις δυο γλώσσες. Και φυσικά, το γεγονός είναι ή άπορία: Γιατί να έχουμε δυο; Και ποιά είν' επιτέλους ή καλύτερη; ποιά πρέπει να προτιμούμε και να γράφουμε;

Τέτοιαν άπορία τὰ παιδιά κι' οι νέοι δεν θὰ είχαν βέβαια, αν ήξεραν καλά τὸ γλωσσικὸ μας ζήτημα, αν είχαν διαβάσει ὅσα σπουδαία γράφτηκαν γι' αὐτὸ τὰ τελευταία τριάντα χρόνια, π: χ: τὰ «Εἰδωλα» τοῦ Ροῦδη, τὴ «Φιλολογική μας Γλῶσσα» τοῦ Πολυλά και τὸ «Πρόβλημα τῆς γραφομένης Νεοελληνικῆς» τοῦ Γερμανοῦ Κρουμπάχερ, — γιὰ ν' ἀναφέρω μόνο αὐτὰ ἀπὸ ὀλίγη βιβλιοθήκη. Ἀλλὰ τὰ παιδιά κι' οἱ νέοι, συνήθως, δὲν διαβάζουν τέτοια σοβαρὰ βιβλία. Καὶ προσπαθοῦν νὰ μορφώσουν γνώμη με τὶς ἰδίες τους δυνατότες, κατὰ τὸ γούστο τους, ἀπ' ὅ,τι ἀκούει γύρω τους ἢ ἀπ' ὅ,τι ἐλαφρὸ κι' ἐπιπόλαιο διαβάζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα, — ἐπίθεση πάντα κατὰ τῶν «ἀπαισιῶν μαλλιαρῶν», — ἢ σὲ περιοδικό. Αὐτῇ, πιστεύω, εἶναι κι' ἡ περίπτωση τῆς καλῆς μας φίλης Δέσποινας Κανελλοπούλου, ποὺ ἔγραψε στὴ Διάπλασι τὴν ἀπορία τῆς. Αὐτῆς, λέει, τῆς ἀρέσει μόνο ἡ Καθαρεύουσα. Γιατί ὅμως ἄλλοι, κι' ἡ ἴδια ἡ Διάπλασι, νὰ προτιμοῦν καὶ νὰ γράφουν τὴ Δημοτική, ποὺ εἶναι μιὰ γλῶσσα χαλασμένη (διεφαρμένη); Καὶ τί θῆλεγε γιὰ μᾶς ἕνας ξένος, ἕνας Εὐρωπαῖος, ἂν μάθαινε πῶς ἀφίσαμε τὴν ἀρχαία ἑλληνική γλῶσσα, πῶς τὸ χροσίον τὸ λέμε καὶ θέλουμε νὰ τὸ γράφουμε παρὰ ὅ,τι ἡ λεπτὰ, πῶς τὸ ἀπροσδόκητος τὸ κάναμε ἀνεπάντεχος κατὰ τὸ λαό,

καὶ πῶς δὲν ἐννοοῦμε τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς μας παρὰ μεταφρασμένους στὴ χυδαία αὐτὴ γλῶσσα; Ὁ ξένος αὐτὸς θῆλεγε βέβαια πῶς δὲν εἴμαστε γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν προγόνων μας καὶ πῶς εἶχε δίκιο ὁ Φαλλμεράγερ ποὺ ἰσχυρίζεταν πῶς εἴμαστε... Σιλαῖοι!

Ἐ, λοιπόν, ἀπ' αὐτὰ καὶ μόνο ποὺ μᾶς γράφει, φαίνεται ἀμέσως πῶς ἡ καλὴ μας φίλη δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσῃ τίποτα συστηματικὸ, τίποτα ἐπιστημονικὸ, γιὰ τὸ γλωσσικὸ μας ζήτημα. Γιατί ἂν εἶχε διαβάσει, θὰ ἤξερε καλὰ α') πῶς ἡ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ δημοτική, δὲν εἶναι ἡ ἀρχαία χαλασμένη, ἀλλὰ ἡ ἀρχαία ἐξελεγχμένη, προδεδειγμένη ἢ μοιραῖως ἀλλοιωμένη, ὅπως ἀλλάζουν μοιραῖως, με τὸν καιρὸ, ὅλες οἱ γλώσσες τοῦ κόσμου. Πῶς, π: χ: ἄλλαξε κι' ἡ ἀρχαία Λατινικὴ κι' ἔγινε νέα Ἱταλική; Ἡ Γλωσσολογία, θετικὴ Ἐπιστήμη, μᾶς διδάσκει πῶς μπροστὰ στὴ φυσικὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ τῶν γλωσσῶν, ποὺ εἶναι κι' ἡ τελευταίωσιν τῶν, ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ σχεδὸν τίποτα, κι' ὅπως ναυάγησαν οἱ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τῶν Ἱταλῶν λογίων τοῦ Μεσαίωνα νὰ διατηρήσουν τὴ Λατινικὴ, ἔτσι ναυάγησαν κι' οἱ προσπάθειες τῶν δικῶν μας νὰ διατηρήσουν ἢ νὰ ξαναφέρουν στὴ ζωὴ τὴν Ἀρχαία Ἑλληνική. Γιατ' εἶναι φυσικὸς νόμος ἀπαραβίαστος κι' ἀμετάτρεπτος, νὰ μὴν ξαναζωντανεύουν οἱ νεκρὲς γλώσσες, οὔτε οἱ νεκροὶ λαοί, οἱ νεκροὶ ἄνθρωποι...

Καὶ β'), ἂν ἡ καλὴ μας φίλη εἶχε διαβάσει ὅσα χρειαζόνταν γιὰ νὰ μορφώσῃ σωστὴ γνώμη, θὰ ἤξερε πῶς ὅλοι οἱ ξένοι, ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι σοφοὶ ποὺ γνωρίζουν τὸν τόπο μας καὶ τὴ γλῶσσά μας, εἶναι... δημοτικιστὲς. Τὴ Δημοτικὴ σπουδάζουν μετὰ τὴν ἀρχαία, — ὅχι τὴν Καθαρεύουσα, ποὺ δὲν τὴ χωνεύουν σὲν κάτι νόθο, τεχνητό, — τὴ Δημοτικὴ ἀγαποῦν καὶ τὴν Δημοτικὴ μᾶς συμβουλεύουν νὰ καλλιεργώμε. Κι' ὅχι μόνο δὲν μᾶς λένε γι' αὐτὸ Σιλαῖους, παρ' ἀπεναντίας μᾶς θυμίζουν πῶς μόνο ἡ Δημοτικὴ ἐπιβεβαιώνει τὴν καταγωγὴ μας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες: γιὰτ' εἶναι μιὰ γλῶσσα ποὺ κατὰ γένεσιν καὶ αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀρχαία καὶ ποὺ διατηρήθηκε ὁλοζώντανη στὸ στόμα τοῦ λαοῦ. Φυσικά, μόνο ἕνας ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων, κι' ἀγράμματος, καὶ χωριάτης, θὰ μπορούσε σήμερα νὰ λέγῃ πατέρας, πατρίδα, Θεός, ἀλέτρι, ὄννι, κουπί, ψωμί, στάμνα, νεράιδα, ψυχή, φέρονω, λέω, κοιμοῦμαι, καλός, κακός, ποὺ εἶναι ὅλες ἀρχαῖες ἑλληνικὲς λέξεις, (κι' εἶναι οἱ περισσότερες τῆς γλώσσας μας,) ἀδιάφορο ἂν μπήκαν σ' αὐτὴ καὶ λιγότερες ξένες, Τουρκικὲς ἢ Ἱταλικὲς, ἀπὸ ἱστορικὸς λόγους, ἢ ἂν ἄλλαξαν οἱ τύποι, οἱ κλίσεις τῶν

ἑλληνικῶν ἀπὸ αἰτία γλωσσολογικῆ. Ἡ Καθαρεύουσα ὅμως ὑπάρχει μόνον στὰ βιβλία κι' ἀπὸ τὰ βιβλία. Εἶναι μόνο γραφομένη γλῶσσα. Εἶναι τεχνητὸ κατασκευάσμα λογίων, δασκάλων, γραμματισμένων, ποὺ δὲν ζῇ στὸ στόμα τοῦ λαοῦ. Ἀν κι' ἀγράμματοι μερικοὶ μεταχειρίζονται τὴν ὁμιλίαν τοῦ καὶ μερικὲς λέξεις ἢ φράσεις τῆς Καθαρεύουσας, τίς ἀκούει ὅμως ἀπὸ γραμματισμένων καὶ τίς παραμορφώνουν μάλιστα (ἀποπνίξις ἀντὶ ἀποπληξίς), γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ μητροδιδάκτη, τὴ φυσικὴ τους γλῶσσα. Τέτοια λοιπὸν ποὺ εἶναι, ἡ Καθαρεύουσα κάθε ἄλλο μαρτυρεῖ παρὰ τὴν ἑλληνικὴ καταγωγὴν μας. Γιατί κι' Ἑλληνες ἂν δὲν ἤμασταν, πάλι θὰ μπορούσαμε νὰ φτιάσουμε μιὰ τεχνητὴ ἑλληνικὴ ἀπὸ τὰρχαία βιβλία καὶ νὰ μάθουμε με κόπο νὰ γράφουμε σὲν τὸν Ξενοφῶντα, (ἐννοῶ μὲ τίς λέξεις τους καὶ με τοὺς τύπους).

Τὴν καταγωγὴν μας τὴ μαρτυρεῖ καὶ τὴ δείχνει μόνο ἡ Δημοτικὴ, ποὺ εἶναι πραγματικῶς μιὰ νέα γλῶσσα, ζωντανή, ὁρσερὴ κι' ὁμορφὴ κόρη τῆς ἀρχαίας. Οἱ ξένοι γελοῦν με τὴν Καθαρεύουσα, μάθετέ το. Λένε πῶς εἶναι παράδοξο καὶ κωμικὸτατο πρᾶγμα μιὰ φτιαστὴ γλῶσσα ποὺ δὲν τὴ μιλάει καὶ μόλις τὴν ἐννοεῖ ὁ λαὸς μας ποὺ ποτὲ σὲ καμμιὰ περίοδο τῆς ἱστορίας του, δὲν τὴ μίλησε ἔτσι ὅπως τὴ γράφουμε καὶ πῶς ἂν ξαναζοῦσε ὁ Δημοσθένης καὶ διάβαζε ἕνα σημερινὸ ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα ἢ μιὰ ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν του, θάτριβε τὰ μάτια του. Γιατί ἐνῶ ὅλες οἱ λέξεις θὰ τοῦ ἦταν γνωστὲς, δὲν θὰ καταλάβαινε γρύ: (φυσικά, ἀφοῦ ὅλες σχεδὸν αὐτὲς τίς ἀρχαῖες λέξεις τίς μπάσαμε καὶ τίς μεταχειρίζομαστε στὴν καθαρεύουσά μας μ' ἄλλη, νέα σημασία!)

Γι' αὐτὰ ὅλα, οἱ ξένοι ἑλληνιστὲς μόνο τὴ Δημοτικὴ ἀναγνωρίζουν γιὰ σημερινὴν μας γλῶσσα καὶ μόνο αὐτὴ ἀγαποῦν καὶ, καθὼς εἶπα, σπουδάζουν. Σημειώστε μάλιστα πῶς τὴ σπουδάζουν καλύτερα κι' ἀπὸ μᾶς. Γράφουν Λεξικά τῆς, Γραμματικὲς τῆς, Συνταχτικὰ τῆς κι' Ἱστορίαι τῆς Λογοτεχνίας τῆς, ποὺ ἐμεῖς ἴσως δὲν τᾶχουμε ἀκόμα. Κάνουν σπουδαῖες μελέτες ἀπάνω στὴν Δημοτικὴ, κρίνουν τὰ λογοτεχνήματα ποὺ εἶναι γραμμένα σ' αὐτὴ καὶ μεταφράζουν πολλὰ στίς γλώσσες τίς δικές τους. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς εἶναι «καθηγητὲς τῆς Νεοελληνικῆς» σὲ ξένα Πανεπιστήμια, σὲ Ἰνστιτοῦτα ἢ Ἀνώτερες Σχολὲς «ζωντανῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν». Μὰ νομίζετε πῶς διδάσκουν ἐκεῖ τὴν Καθαρεύουσα; Κάθε ἄλλο! Μόνο Δημοτικὴ Γλῶσσα καὶ μόνο Δημοτικιστικὴ Λογοτεχνία. Ἐρεστε π: χ: τί ἀναγνωστικὸ βιβλίο ἔχουν φέτος οἱ φοιτητὲς στὸ Ἰνστι-

τούτο τῆς Νάπολης, στὴν Ἱταλία, ὅπου διδάσκει νεοελληνικὰ ὁ καθηγητὴς κ. de Simone Brouwer; τὸν **Κανὸ Δρόμο**, τὸ γνωστὸ σας διήγημά μου! Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE BRAVEYMENTO ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια)

Ὁ Γεροθωμὰς τὴν ἄφινε νὰ λέγῃ καὶ τὴν ἀκούει χαμογελώντας. Ἡ Μαρίκα ἐξακολουθοῦσε:

— Μπᾶ! ἡ ποδίτσα ἔχει καὶ δυὸ τσεπίτσες! Ἐδῶ μέσα θὰ βάζω τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ μαζεύουμε. Ἐρῶ ἐγώ. Γιατί ἐγὼ πάντα μάζευα τὰ λεφτὰ δταν χόρευα. Τὸς ἔλεγα: «Κύριοι καὶ κυρίες, ρίξτε γιὰ τὴ μικρούλα χορεῦτρα ποὺ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ!» Ἐπειτα τοὺς χαιρετοῦσα μ' εὐγένεια καὶ πάντα μοῦ ἔδιναν.

Τοῦ Γεροθωμὰ τοῦ κακοφάνηκε λιγάκι δταν ἀκούσε πῶς ἡ Μαρίκα ἤθελε νὰ μαζεύῃ αὐτὴ τὰ λεπτὰ, ὅπως σὲν ἦταν με τοὺς σχολινδοβάτες. Θέλησε νὰ τῆς πῇ πῶς αὐτὸς δὲν ἦταν ζητιάνος. Μύλους ἔκανε καὶ τοὺς πουλοῦσε ἔδινε πρᾶγμα κι' ἐπαιρνε λεπτὰ. Ἐν τὰ ζητιάνευε. Κρατήθηκε ὅμως γιὰτὶ σκέφτηκε: Μὰ κι' ἡ μικρούλα μάζευε λεπτὰ γιὰτὶ χόρευε. Δὲν τὰ ζητιάνευε κι' αὐτὴ. Μήπως κι' ὁ χορὸς δὲν εἶναι ἐργασία;

— Τώρα, τῆς εἶπε, δὲν θὰ μαζεύης πιά λεπτὰ, οὔτε θὰ χορεύης, γιὰτὶ δὲν εἶσαι πιά με σαλιτυμπάγκους. Ἐγὼ δὲ χορεύω, Μαρίκα μου, πουλῶ μύλους. Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ἐπάγγελμα.

— ὦ, ἔκαμε ἡ Μαρίκα, ἐγὼ λοιπὸν ποὺ θὰ θὰ πουλῶ μύλους, πρέπει νὰ χορεύω. Ἀλλοῖως πῶς θὰ βγάλω τὸ ψωμί μου;

Τόσο νόστιμος φάνηκε στὸ Γεροθωμὰ ὁ λόγος αὐτὸς τῆς μικρῆς, ποὺ ἔβαλε τὰ γέλια. Καὶ γελώντας δυνατὰ, κάθισε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Ἡ Μαρίκα ὅμως, σοβαρὰ, ἐξακολουθῆσε:

— Καλὰ λέω. Πολλὲς φορές, δταν ἤμουν ἀρρωστη κι' ἡ μητέρα μου ἤθελε νὰ μὰφήσῃ λιγάκι νὰ ἡσυχάσω, ὁ Παλλιδόγλωσσος τῆς ἔλεγε: «Ἄς τὴν τὴν κατεργάρα νὰ χορέψῃ! Τὴν θέλουμε σὰ δὲ χορεύει; Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί ποὺ τρώει!» Μιὰ μέρα μάλιστα ποὺ δὲν μπορούσα νὰ χορέψω, μοῦ πήρε τὸ φαί ἀπὸ μπροστὰ μου κι' ἡ μαμά μου μοῦ ὁδῶσε ἄλλο, ἀφοῦ πλάγιασε κείνος ὁ κακὸς κι' ἀποκοιμήθηκε.

— Τὸ καὶμένο μου! εἶπε ὁ Γεροθωμὰς ποὺ δὲν γελοῦσε πιά. Ἐγὼ ὅμως

θὰ σοῦ δίνω νὰ τρώς καὶ χωρὶς νὰ χορεύεις. Τώρα εἶναι χειμῶνας, κάνει κρύο καὶ δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς με τὸ ψιλὸ φουστανάκι ποὺ φορεῖς. Αὐτὸ πάλι ποὺ σοῦ ἔφερα, τὸ ζεστό, δὲν κάνει βέβαια γιὰ χορὸ.

— Μὰ εἰσαστε πλούσιος;

— Πάλι τὰ ἴδια; φώναξε ξαναγελώντας ὁ Γεροθωμὰς. Μὰ δὲ σοῦ εἶπα;... Περιεργὸ πῶς σοῦ καρφώθηκε πῶς εἶμαι πλούσιος!.. Μὰ μοιάζω γιὰ πλούσιος ἐγώ; Κοίταξέ με!

Ἡ Μαρίκα κούνῃσε τὸ κεφαλάκι τῆς κι' ἀποκοιμήθηκε:

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν εἰσαστε πλούσιος, πρέπει νὰ δουλεύω κι' ἐγώ. Μόνο τὰ πλουσιόπαιδα δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ δγάζουν τὸ ψωμί τους.

— Πάει καλά!

Ἀφοῦ θέλησε, θὰ σοῦ βρῶ ἐργασία ἀργότερα. Μὰ δὲ μοῦ λές, μὴ μὲ φοβάσαι καὶ μένα σὲν αὐτὸν τὸν κακὸ Παλλιδόγλωσσο;

— Ἀ, ὅχι! κα-

θόλου μάλιστα.

— Λοιπόν;

— Μὰ νὰ, τότε δούλευα γι' αὐτὸν ἀπὸ φόβο: τώρα θέλω νὰ δουλεύω γιὰ σᾶς, γιὰτὶ σᾶς ἀγαπῶ.

Κι' ἡ τελευταία τῆς λέξη ἐνώθηκε με τὸν ἥχο τοῦ δυνατοῦ φιλοῦ ποὺ ἔδωσε στὸ γερωνικὸ μάγουλο τοῦ Γεροθωμὰ, ἀγκαλιάζοντάς τον με τὰ τρυφερά χεράκια τῆς.

Τὴν ὥρα τοῦ πρᾶγμα ποὺ εἶναι νὰ γαπιέται κανένας! Πῶς φωτίζει ἡ ἀγάπη τὴ ζωὴν μας καὶ τὴν κάνει πολὺτιμη! Ὁ Γεροθωμὰς αἰσθάνθηκε τόση χαρὰ κι' εὐτυχία, ὅση ποτὲ του δὲν εἶχ' αἰστανθεῖ. Χαίδεψε τὴ μικρὴ σὰ νάταν πατέρας τῆς κι' ἄρχισε πάλι νὰ τῆς μιλά, γιὰτὶ νοστιμεύεταν τὰ λογάνια τῆς.

Ἐπειτα τὴν ἔβαλε νὰ δειπνήσῃ, τῆς ἔδωσε τὰ καλύτερα κομμάτια καὶ, ἀφοῦ τὴ δόθησε νὰ πλαγιάσῃ καὶ τὴ σκέπασε με τὸ ἐπαινωφόρι του, στάθηκε καὶ τὴν κοίταξε, τὴν καμάρωνε κοιμισμένη ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Τέλος τυλίχτηκε κι' αὐτὸς με τὴν κουβέρτα του καὶ ἔαπλωθηκε κοντὰ στὸ τζάκι.

Ὡς νὰ τὸν πάρει ὁ ὕπνος, συλλογίζεταν πολλὰ καὶ διάφορα. Ὅλα ὅμως γιὰ τὴ Μαρίκα. Ἡ εὐτυχία τῆς ἦταν τώρα ἡ μόνη του σκέψη. Κι' ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλὴ τῆς κυρά-

Εὐανθίας. Αὐτὴ θὰ τοῦλεγε τί ἦταν τὸ καλύτερο νὰ κάνῃ γιὰ τὴν προστατευομένην του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Κι' ἡ Μαρίκα πουλεῖ μύλους.

Ἡ ἀκόλουθη μέρα ἦταν βροχερὴ κι' ἀκατάλληλη γιὰ περιοδεῖα. Ὁ Γεροθωμὰς δγῆκε μόνο γιὰ νὰ ψωνίσῃ καὶ ξαναγύρισε στὴν κάμαρα γρήγορα. Κάθισε στὸ ἐργαστήρι του, δηλαδὴ μπροστὰ στὸ μικρὸ του τραπέζι, κι' ἄρχισε νὰ φτιάχνῃ μύλους, γιὰ νὰ χῇ δταν θὰ παῖε ἡ βροχὴ καὶ θὰ ξάνοιγε ὁ καιρὸς.

Κι' ἡ Μαρίκα κάθισε ἀντίκρυ του καὶ σιωπηλὴ κοίταξε με προσοχὴ με-

«Μπράβο! ἐργάζεται τὸ κοριτσάκι μου!» (Σελ. 77, στ. γ').

γάλη πῶς κατασκεύαζε τοὺς μύλους ὁ Γεροθωμὰς. Σὲ λίγο κατάλαβε τὸν τρόπον κι' ἄρχισε νὰ τοῦ δίνῃ τὰ διάφορα κομμάτια ποὺ χρειαζόταν, χωρὶς νὰ κάνῃ λάθος ἢ νὰ παίρνῃ τὸνα γι' ἄλλο. Σιγά-σιγά ξεθαρρεύτηκε τόσο, ὥστε πήρε κι' αὐτὴ τὸ παλιὸ μαχαίρι καὶ δοκίμασε νὰ λιανίσῃ ξυλάκια, σὲν ἐκεῖνα ποὺ ἔκανε ὁ Γεροθωμὰς γιὰ πόδια τῶν μύλων του. Τὸ κατάφερε. Κι' ἐπειδὴ ὁ Γεροθωμὰς χαμογελοῦσε κι' ἔλεγε: «μπράβο! ἐργάζεται τὸ κοριτσάκι μου!» ἡ Μαρίκα ξεθαρρεύτηκε ἀκόμη κι' ἐπῆρε τὸ φαλλίδι κι' ἐδοκίμασε νὰ κόψει φτερά. Τὸ κατάφερε κι' αὐτό. Ἐτσι ἐργάστηκαν κι' οἱ δυὸ μαζὺ ὡς τὸ βράδυ καὶ τόσο καλά, ὥστε ἐτόιμασαν πρᾶγμα γιὰ μιὰ ἐβδομάδα.

Ὁ Γεροθωμὰς ποὺ ποτὲ του δὲν εἶχε φτιάσει τόσους μύλους σὲ μιὰ μέρα, δὲν αἰσθανάταν τὸν παραμικρὸ κόπο, οὔτε στενοχωρήθηκε καθόλου κι' ἀποροῦσε πῶς ἡ μέρα πέρασε τόσο γρήγορα κι' εὐχάριστα, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ταβέρνα τοῦ κύρ-Μιχάλη.

Ἡ ἀρχὴ κάθε πράγματος εἶναι δύσκολη. Ὁ Γεροθωμὰς εἶχε βρεῖ στὴν πόρτα του ἕν' ἀδύνατο πλυσματάκι, μισοπεθαμένο ἀπὸ τίς κακουχίες καὶ τὸ κρύο καὶ τὸ κράτησε, τὸ περιποιήθηκε, καὶ τώρα τὸ συνήθισε τόσο, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτό. Δὲν τοῦ ἄρεσε πιά ἡ μοναξιά κι' ἡ ξενοιασιά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΕΓΓΟΒΟΛΙΕΣ

*Αριθ. Έγκρ. 10

I

Τού κάκου ή 'Απογοήτευση, Μαινάδα φοβερή, Τά στάχυα του άνθισμένου μου άγρου ζητάει ν' άρπάξει Σά Γιγάντας θ' άντισταθώ νά σώσω ένα σπυρί Τάχα μιά σπίδα δέν μπορεί πυρκαϊά ν' άνάψει;

II

"Αν άπ' τό μεσουράνημα κάποιος γλυκείας χαράς Γύρει ή έλπίδα ξαφνικά σέ σκοτισμένη δύση, Σκέψου, πώς στόν όρίζοντα της μαύρης συμφοράς Θάρθει και πάλι ή 'Ανατολή δειλά νά τόν ροδίσει.

Πρώην *Πρίγκιπα της Ουαλλίας*

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

*Αριθ. Έγκρ. 3

Αύριο είναι ή τελευταία μέρα πού πάω σχολείο. Θά κάνουμε τό τελευταίο μάθημα και σήμερα βράδυ, γιά τελευταία πιά φορά, μελετώ αύριανό μάθημα. Μιά άδημονία μ' έχει κυριοεισι. Τελευταίον γιά πάντα τό σχολείο νά! Αύριο θά παύσουμε. Θά μείνουμε ύστερα δέκα μέρες γιά νά μελετήσωμε γιά τίς εξετάσεις. Ύστερα θά παρουσιαστούμε—τι κρίση!—θά πάρω τό άπολυτήριο — άν επιτύχω, έννοείται — και τετέλεστο! Καίρε έπειτα, σχολείο, θρανία και μαθητική ζωή! Σήμερα, τελευταία σχολική μέρα, προσπαθώ νά θυμηθώ τήν πρώτη, πού πήγα στό σχολείο. Αμυδρές μόνο λεπτομέρειες μου έρχονται στό νού... Τότες πήγα να κλαίοντας και μέ τό ζόρι, τώρα κλαίω πού φεύγω!..

**

Τέλειωσαν πιά οι εξετάσεις, τέλειωσαν όλα. Πάει, γλύτωσα! Τώρα κρατώ τό άπολυτήριο στό χέρι είναι ένα ψυχρό χαρτί, έν' άφυγο πράγμα... Τό τινάζω μέ τό δυό μου δάχτυλα και τό κρατώ:—«Τι λοιπόν άντιπροσωπεύεις εσύ;»—Έντεκα χρόνων εργασία και μελέτη... έντεκα χρόνων κόπο και σπουδή! μού ψιθυρίζει. Και τού φωνάζω: «—Έντεκα χρόνων, ναι. Τό έβρεις όμως τί είναι τώρα;» «Ω! είναι ένα σκληρό άλτ! στή μαθητική, στήν παιδαγωγική ζωή μου... δέν είμαι πιά μαθητής!»

Χαίρομαι ή λυπούμαι γι' αυτό; 'Α, δέν τό ξέρω σ'ν' έγώ ή ίδια. Παίρνω τ' άπολυτήριο αυτό του Γυμνασίου μου τό βάζω σάν ένα παραβάν. Ρίχνω τό κεφάλι άπ'τήν άλλη μεριά... Βλέπω κάτω νά φεύγει σά σύννεφο. Είναι τό Παρθέλον. Τά μάτια μου θολώνονται άμέσως, κι' άνάμει άπ' τά δάκρυα, διακρίνω κάτω γραμμάτια νά τρέχουν βιαστικά βιαστικά. Γυρνά τώρα τό κεφάλι μου άπ'τή μπρός μεριά και βλέπω ένα με-

γάλο έρωτηματικό: είναι τό Μ έ λ λ ο ν. Χωρίς πιά νά ξαναγυρίσω πίσω τό κεφάλι μου, ψιθυρίζω άργά:

«—Χαίρε, μαθητική ζωή, χαίρε γιά πάντα!»

(*Αθήνα, 9 τού 'Ιούνη 1924)

Πανταχού Παρών

✽

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

*Αριθ. Έγκρ. 15

(ΙΑ'. 3)

Τόν όμορφο νά έπαινέσω έγώ δέ [θέλησα, τόν άσχημο νά χλευασθώ ό Θεός [δέν θέλει] κι' άν είν' μικρό μέσ στα πετού- [μένα ή μέλισσα, τό πιο γλυκό μέσ στα γλυκά είν' τό [μέλι.

(Κ'. 6)

"Αλλος κρατεί τό στόμα σφαλιστό, γιατί δέν έχει άπόκριση νά δώση κι' άλλος κρατεί τό στόμα σφαλι- [στό, ως πού κατάλληλον καιρό νά [νοιώση.

(ΔΖ'. 8)

Τού καθενός π' άκούς μιά συμ- [βουλή, μ'ν έκτελής άν δέν τήν εξετάσης — κι' άς σου τήν παρασταίνη γιά [καλή — γι' άς έκτελώντας τη νά χάσης Συμβαίνει δά κι' αυτό καμιά [φορά: Σε συμβουλεύει γιά τό ίδιο του [συμφέρον κι' ύστερα τή δική σου συμφορά τήν άντικρύζει άπαθής ή χαίρων.

(ΙΘ'. 8 και 10)

"Αν Ιστορήσ ό ξένο και δικό των άλλων τή ζωή, καλά δέν κά- [νεις. Σου έμπιστευθήκαν ένα μυστικό; μαζί μ' εκείνο πρέπει νά πεθάνης.

(Θ'. 10)

Φίλο παλιό μ'ν άνησάς θρασύ, γιατί καινούργιον ίσο δέν θά εύρης. Είναι κι' ό φίλος όπως τό κρασί: όσο παλιό τόσο καλλύτερο, — τό [ξυρεύεις.

(ΚΒ'. 22)

"Ο φίλος λόγια κι' άν σου πη [πικρά, και στα μαχαίρια άκόμα κι' άν [έρθης, μ'ν φοβηθής μπορεί καμμία φορά και πάλι σάν και πρίν νάγαπηθής. 'Αλλ' άν κανένα σου προδώση μν- [στικό,

Μεγάλη 'Ελλάς

✽

Ο ΦΑΡΟΣ

*Αριθ. Έγκρ. 7

"Εξω, τό σκοτάδι, ή άβυσσος. 'Επάνω στό μικρό μπαλκόνι πού σφιγγογυρίζει γύρω άπ' τό γυα-

λόφραγμα, ό αέρας φυσά σάν τρελλός, μουγγρίζοντας. "Ο φάρος τρίζει, ή θάλασσα βογγά. Στήν άκρη του νησιού, πάνω στους σκοπέλους, τά κύματα κάνουν σάν κανονίες... Γιά μιά στιγμή, έν άόρατο δάχτυλο χτυπά στα γυαλιά, κανένα νυχτόβιο πουλί πού τό τροβή τό φως και πού έρχε- ται νά σπάση τό κεφάλι του άπά- νω στό κρύσταλλο... Μεσ' στό ζεστό φανό πού λαμπυρίζει, τί- ποτε άλλο παρά τό τριξίμο της φλόγας, ό κρότος του λαδιού πού άποσταζει, της άλυσίδας πού κου- βριαίζεται και μιά μονότονη φωνή πού ψαλμωδεί τή ζωή του Δημητρίου του Φαληρέως...

Πολιτάκι

(Κατά τό Γαλλικό του Αι' Daudet)

Πολιτάκι

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

*Αριθ. Έγκρ. 17

Προτ-προτ σήμερα, στις έξη, ξεκινήσαμε γιά τό πρώτο μας προσκύνημα στήν 'Ακρόπολη.

Πήγαμε μέ τόν ηλεκτρικό ως τό Θησείο κι' άπ' εκεί πήραμε τόν άνθροακό έλικοειδή δρόμο. 'Η φαντασία μου, πού άρχισε ν' άνοίγη τις φτερούγες της άπ'τή στιγμή πού είδα τό ναό του ήρωα Βασιλιά πού τόσο καλά διατηρεί- ται, άρχισε τώρα νά πετσει μα- κριά, αϊώνες πίσω, πρής τή με- γάλη κι' ένδοξη εκείνη εποχή, όταν ή συνοικία αυτή άντηχούσε άπ' της ζωής τό γέλιο, της σφιγνολότη- τας τό τραγούδι, και μισοχρό- λους άπ' της ελικοειδούς τήν ευωδιά. Τώρα μόνο πού και πού ξεπροβάλλει κανένας βιαστικός διαβατής, σάν ψυχή παραπλανη- μένη κι' άργοποιημένη άπό τό νυκτερινό περίπατο.

Φτάσαμε μπροστά στήν καγκε- λένια πόρτα, ού είναι άκόμα κλειστή γιατί είναι πρωί. Περι- μέμε όσο νά μ'ς άνοίξουν. 'Η πόρτα τέλος άνοίγει. Μπαί- νουμε, άνεβαίνουμε, τριγυρίζου- με...

Μεγαλειό άφάνταστο, δόξα άρ- χαιά, πού πιο μικρό κι' άνάξιο μ'ς κάνει νά βρισκουμε τόν έαυτό μας.

Θεία μάγισσα, τί νά κρύβετε στα σπλάχνα σας; Πόσα μυστικά, πόσους πόθους, τί παρακλήσεις δέν άκούσατε! Κι' όμως τώρα, άναίσθητα γελούν οι πολλοί στή θέα σας.

Αθήνη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΟ ΚΑΠΕΛΟ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

*Αριθ. Έγκρ. 8

Σέ μιά κοινότητα της Ρωσίας, οι χωριάτες δέν μπορούσαν νά γλυτώσουν άπό ένον κλέφτη, πού τους κατάκλεβε. Μ' όλα τά μέ- τρια πού έπαίρναν οι άρχές γιά νά τόν πιάσουν, αυτός πάντα τους έξέφευγε. Στο τέλος ό Δήμαρχος σοφίστηκε κάτι: 'Εκάλεσε τήν κοινότητα σέ συμβούλιο και, όταν όλοι είχαν μαζευτεί κάτω άπ' τό Δημαρχείο, άρχισε νά τους λέη και νά τους βεβαιώνει ότι έέρει καλά πούδες είναι ό κλέφτης και ότι τώρα-δά θά τους τόν δειξή...

"Επειτα, άξαφνα, «φώναξε: Νά!.. αυτή τή στιγμή πού ό κλέφτης, ή θάλασσα βογγά. Στήν άκρη του νησιού, πάνω στους σκοπέλους, τά κύματα κάνουν σάν κανονίες... Γιά μιά στιγμή, έν άόρατο δάχτυλο χτυπά στα γυαλιά, κανένα νυχτόβιο πουλί πού τό τροβή τό φως και πού έρχε- ται νά σπάση τό κεφάλι του άπά- νω στό κρύσταλλο... Μεσ' στό ζεστό φανό πού λαμπυρίζει, τί- ποτε άλλο παρά τό τριξίμο της φλόγας, ό κρότος του λαδιού πού άποσταζει, της άλυσίδας πού κου- βριαίζεται και μιά μονότονη φωνή πού ψαλμωδεί τή ζωή του Δημητρίου του Φαληρέως...

Πολιτάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

--Τάχη! έ, μ'ν παρατρί- γλυκά, θά σέ πιάσει ή κοιλιά σου --Αυτή θά μέ πιάση ή έγώ ή τήν κρατώ;

Βέν-Ζώης

* * *

"Ο μπαμπάς:—Τά σπανάκι είναι καλά, γιατί έχουν σίδερο. "Ο Τοτός:—Γι' αυτό, μπαμπά, βρήκα ένα καρφάκι στό πιάτο μου.

Μουσούτις

* * *

—Γιάγκο, καινούργιο σίτι κι ζει ό πατέρας σου; —'Αμ, τό, παλιό ήθελες κτίξη;

*Ελληνικόν 'Ιδεώδες

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

"Αθήναι, 33 Εβρουαρίου 1925

ΣΑΣ θυμίζω τήν τελευταία ά- λωση του 'Οδηγού: Δέν άπαν έδω ό 'Οδηγός γιά πράγμα πού τά έχει ό 'Οδηγός. "Οταν λ- πόν έχετε καμιά άπορία, σχετι- μέ Διαγωνισμό, μέ Μικρά Μυσ- μέ Μικρές 'Αγχιές κ.λ., ψαχ- τε πρώτα τόν 'Οδηγό. 'Ε εί, μικρόν κόπο θά βρήτε τή λύση τ' Γαλιό 'Οδηγός τά έχει όλα. Γι' αύ ό Ισλα-Ισλα τόν δημοσί- κ'ν χρόν: γιά νά τά βέβαιε ό έκει και νά μ'ν κάμε νά γαμ- τήν 'Αλλη γραφία μου μέ όδην- γνωστές και νά λέω τά Ισλα και Ισλα.

Μικρές 'Αθηναίς. σ' εύχα- για τό άρθρο του κ. Henri Bidou και έκοψέ άπό τήν «Comae» και μού τό έστειλες, γιά νά έπώσω έπαιναί τό Νεοελληνικό έ- τρο ό έρχος αυτός Γάλλος κρ- κός και προπάντων τό 'Εργο κ. Ξενοπούλου. Προαγματικώς κριτική του κ. Bidou είναι π- κολακευτική και μ'ν ροίμν νά π- φανευόμαστε. Μεταφράζω έδω έ- πόσπασμα: «Και μόνο άπό τό- γο του κ. Ξενοπούλου, τό ποίη- τατο, θά μπορούσε κανείς νά- λέξη διάφορα κομμάτια, άπό μού έξωπνη κομωβία έδω τό άποχρώσεως δράμα. Άδς στό- τρο τήν πρώτη πράξη μιάς κ- διας του, ό Πειρασμός. Είναι γεία' κι' όχι μόνο ό διάλογος έ- πινόνση έχουν τήν πιά δια- στική παιδρότητα, αλλά κι' ή έ- θεση όλη ξετυλίγεται μέ μιά με- δείζοντα πού δείχνει τό θεατ- συγγραφέα τόν πιο έμπειρο και πύό κώριο της τέχνης του.»

Μελαγχρινό Διαβόλαιο, δέν πα- ράει πού έκαμες τόσο καιρό νά μού γράψης άρκσι πού σ' έμπόδιζαν τά μαθήματα. Φαντάζομαι τί θραίς γι' αυτός πού τις πέρασες, άφού είχες κοντά σου και τήν αγαπητή σου έξαδέλφη, κι' άφού παίζατε κίόλα, μέ τό Μελαγρό Ξαλιωτάκι, μέ τό Νησί της Αφροδίτης κι' άλλα κορίτσια, τήν «Ψήνη». Όχι, ή Κ.Γ. δέν είναι συνδρομητρια.

Έχαις καιρό, Μάγισσα, κι' άνα γίνη ή νέα φωτογραφία, μού στέλ- τέλος ό Γάλλος κριτικός άπ-

πός τέτοια έλληνικά έργα δέν πα- ρονται και στή Γαλλία, άντι άλλων έτών, πού τά βρίσκει κατώτερα.

"Εξέτασε τις παραγγελίες σου, Ίγμεμπον, και χάλω πάρα πολύ πού έτακολουθείς νά μ'ν γράψης και νά μ' έχεις πάντα σά «μ'ν άκριβή, μοναδικά διαέχτη συντροφιά» και παρηγοριά στή μοναξιά σου. Κι' άς είσαι πιά μεγάλη, κι' άς σέ θεωρούν γι' αυτό μερικοί «άρετή» κι' άς σέ περραζούν... Γέλασα, άλήθεια, μέ τό παράγωμα της ντόπιας έφημερίδας, πού τήν Πρωτοχρονιά σου έκαμε τάχα μπουά «ένά χρυσόδοτο τό- μω της Διαπλάσεως». 'Αλλά σ' έμεινες άθουοισαμένη κι' εύχαρι- στησε προσωπικά τό διευθυντή. Δέ βρήκασι! Άφίνα τους νά λένε...

"Από τώρα και συγκινητικό γράμμα μιάς παλιάς μου φίλης, μηέρας σήμερα, (πού λυπάμ-ι πού δέν έχω τίπο νά τό δημοσιεύσω έλκώληρο): «Γι' ως άπορείτε πού σ' έ γράφω έγώ άντι της 'Ελλης' άλλα πρέπει νά έέρετε ότι ή κόρη μου είναι μόνο έξήμισυ χρονών και δέν μπορεί άκόρη σ'ένά νά διαδίζη καλά σ'ένά νά γράψη άλλα έπειδή έγώ άγαπούσα κι' έδιδάχα πολύ τό περιοδικό σας, ένέγραφα τή μι- κρούλα μου κόρη, ή όποία θά συνε- γίξη. "Ενα τέτοιο περιοδικό, τόσο διδακτικό κι' εύχάριστο, κάθε γονεύς πρέπει νά τό παίρνη γιά τά παιδιά του... Τά συνιστώ πολύ και μέ με- γάλη άνυπομονή σά τό περιμένω κα' έθρομαθα, γιατί και μένα πού είμαι καμιά, πολύ μ' εύχαριστεί...

"Η 'Ελλάς σ'ένά παρακαλεί νά μ'ν διακόπτετε τή Μαρίτσα σ'ένά έξο- χή, γιατί πολύ της άρέσει... Έχω και μιά μικρότερη κορούλα, πού θά μ'ν κι' αυτή στό σαλονάκι της διαπλάσεως όταν έρθη ή ώρα της... —'Η λαμπρή αυτή μητέρα είναι ή κορούλα Κλειώ Ε. Λεοντίδου άπό τό 'Ηράκλειο.

"Ο 'Αθανάσιος Βασιλείου, κι- νούμενος άπό τήν 'Επιστολή του κ. Φαίδωνος περί 'Αγροπόλεων, μού γράφει ότι τό Παλιό Φάληρο όπου μένει, συνδυάζει τις άπολαύσεις χω- ρίου και π'ήλης μαζί. «Έχουμε, λέει, καθάρο άέρα, τό σπιτάκι μας μέ τόν κήπο του, φάρια, φρέσκα αυγά άπό τις κόττες μας, ήσυχία και γαλήνη. Όχι όμως κι' έρημιά, γιατί τό Π. Φάληρο έχει και τους μεγάλους άρκετές διακομδούς και μαγειρεία μέ τας 'Αθήνας σέ δέκα λεπτά μέ έπιδατικό αυτοκίνητο» γιά τά παιδάκια δέ, χάρη στή Σχολή του κ. Ζαμάνη, υπάρχουν όλα τά μέσα της σπουδής, δημοτικό κι' έλ- ληνικό σχολείο, τάξεις έμπειρικής σχολής και γυμνάσιο, παιδικός κι- νηματογράφος κι' έτι μπορεί νάνα- πύξη ένα παιδί... Πολύ άρατα!

Μελαγχρινό Διαβόλαιο, δέν πα- ράει πού έκαμες τόσο καιρό νά μού γράψης άρκσι πού σ' έμπόδιζαν τά μαθήματα. Φαντάζομαι τί θραίς γι' αυτός πού τις πέρασες, άφού είχες κοντά σου και τήν αγαπητή σου έξαδέλφη, κι' άφού παίζατε κίόλα, μέ τό Μελαγρό Ξαλιωτάκι, μέ τό Νησί της Αφροδίτης κι' άλλα κορίτσια, τήν «Ψήνη». Όχι, ή Κ.Γ. δέν είναι συνδρομητρια.

Έχαις καιρό, Μάγισσα, κι' άνα γίνη ή νέα φωτογραφία, μού στέλ- τέλος ό Γάλλος κριτικός άπ-

πός τέτοια έλληνικά έργα δέν πα- ρονται και στή Γαλλία, άντι άλλων έτών, πού τά βρίσκει κατώτερα.

"Εξέτασε τις παραγγελίες σου, Ίγμεμπον, και χάλω πάρα πολύ πού έτακολουθείς νά μ'ν γράψης και νά μ' έχεις πάντα σά «μ'ν άκριβή, μοναδικά διαέχτη συντροφιά» και παρηγοριά στή μοναξιά σου. Κι' άς είσαι πιά μεγάλη, κι' άς σέ θεωρούν γι' αυτό μερικοί «άρετή» κι' άς σέ περραζούν... Γέλασα, άλήθεια, μέ τό παράγωμα της ντόπιας έφημερίδας, πού τήν Πρωτοχρονιά σου έκαμε τάχα μπουά «ένά χρυσόδοτο τό- μω της Διαπλάσεως». 'Αλλά σ' έμεινες άθουοισαμένη κι' εύχαρι- στησε προσωπικά τό διευθυντή. Δέ βρήκασι! Άφίνα τους νά λένε...

"Από τώρα και συγκινητικό γράμμα μιάς παλιάς μου φίλης, μηέρας σήμερα, (πού λυπάμ-ι πού δέν έχω τίπο νά τό δημοσιεύσω έλκώληρο): «Γι' ως άπορείτε πού σ' έ γράφω έγώ άντι της 'Ελλης' άλλα πρέπει νά έέρετε ότι ή κόρη μου είναι μόνο έξήμισυ χρονών και δέν μπορεί άκόρη σ'ένά νά διαδίζη καλά σ'ένά νά γράψη άλλα έπειδή έγώ άγαπούσα κι' έδιδάχα πολύ τό περιοδικό σας, ένέγραφα τή μι- κρούλα μου κόρη, ή όποία θά συνε- γίξη. "Ενα τέτοιο περιοδικό, τόσο διδακτικό κι' εύχάριστο, κάθε γονεύς πρέπει νά τό παίρνη γιά τά παιδιά του... Τά συνιστώ πολύ και μέ με- γάλη άνυπομονή σά τό περιμένω κα' έθρομαθα, γιατί και μένα πού είμαι καμιά, πολύ μ' εύχαριστεί...

"Η 'Ελλάς σ'ένά παρακαλεί νά μ'ν διακόπτετε τή Μαρίτσα σ'ένά έξο- χή, γιατί πολύ της άρέσει... Έχω και μιά μικρότερη κορούλα, πού θά μ'ν κι' αυτή στό σαλονάκι της διαπλάσεως όταν έρθη ή ώρα της... —'Η λαμπρή αυτή μητέρα είναι ή κορούλα Κλειώ Ε. Λεοντίδου άπό τό 'Ηράκλειο.

"Ο 'Αθανάσιος Βασιλείου, κι- νούμενος άπό τήν 'Επιστολή του κ. Φαίδωνος περί 'Αγροπόλεων, μού γράφει ότι τό Παλιό Φάληρο όπου μένει, συνδυάζει τις άπολαύσεις χω- ρίου και π'ήλης μαζί. «Έχουμε, λέει, καθάρο άέρα, τό σπιτάκι μας μέ τόν κήπο του, φάρια, φρέσκα αυγά άπό τις κόττες μας, ήσυχία και γαλήνη. Όχι όμως κι' έρημιά, γιατί τό Π. Φάληρο έχει και τους μεγάλους άρκετές διακομδούς και μαγειρεία μέ τας 'Αθήνας σέ δέκα λεπτά μέ έπιδατικό αυτοκίνητο» γιά τά παιδάκια δέ, χάρη στή Σχολή του κ. Ζαμάνη, υπάρχουν όλα τά μέσα της σπουδής, δημοτικό κι' έλ- ληνικό σχολείο, τάξεις έμπειρικής σχολής και γυμνάσιο, παιδικός κι- νηματογράφος κι' έτι μπορεί νάνα- πύξη ένα παιδί... Πολύ άρατα!

Μελαγχρινό Διαβόλαιο, δέν πα- ράει πού έκαμες τόσο καιρό νά μού γράψης άρκσι πού σ' έμπόδιζαν τά μαθήματα. Φαντάζομαι τί θραίς γι' αυτός πού τις πέρασες, άφού είχες κοντά σου και τήν αγαπητή σου έξαδέλφη, κι' άφού παίζατε κίόλα, μέ τό Μελαγρό Ξαλιωτάκι, μέ τό Νησί της Αφροδίτης κι' άλλα κορίτσια, τήν «Ψήνη». Όχι, ή Κ.Γ. δέν είναι συνδρομητρια.

Έχαις καιρό, Μάγισσα, κι' άνα γίνη ή νέα φωτογραφία, μού στέλ- τέλος ό Γάλλος κριτικός άπ-

πός τέτοια έλληνικά έργα δέν πα- ρονται και στή Γαλλία, άντι άλλων έτών, πού τά βρίσκει κατώτερα.

"Εξέτασε τις παραγγελίες σου, Ίγμεμπον, και χάλω πάρα πολύ πού έτακολουθείς νά μ'ν γράψης και νά μ' έχεις πάντα σά «μ'ν άκριβή, μοναδικά διαέχτη συντροφιά» και παρηγοριά στή μοναξιά σου. Κι' άς είσαι πιά μεγάλη, κι' άς σέ θεωρούν γι' αυτό μερικοί «άρετή» κι' άς σέ περραζούν... Γέλασα, άλήθεια, μέ τό παράγωμα της ντόπιας έφημερίδας, πού τήν Πρωτοχρονιά σου έκαμε τάχα μπουά «ένά χρυσόδοτο τό- μω της Διαπλάσεως». 'Αλλά σ' έμεινες άθουοισαμένη κι' εύχαρι- στησε προσωπικά τό διευθυντή. Δέ βρήκασι! Άφίνα τους νά λένε...

"Από τώρα και συγκινητικό γράμμα μιάς παλιάς μου φίλης, μηέρας σήμερα, (πού λυπάμ-ι πού δέν έχω τίπο νά τό δημοσιεύσω έλκώληρο): «Γι' ως άπορείτε πού σ' έ γράφω έγώ άντι της 'Ελλης' άλλα πρέπει νά έέρετε ότι ή κόρη μου είναι μόνο έξήμισυ χρονών και δέν μπορεί άκόρη σ'ένά νά διαδίζη καλά σ'ένά νά γράψη άλλα έπειδή έγώ άγαπούσα κι' έδιδάχα πολύ τό περιοδικό σας, ένέγραφα τή μι- κρούλα μου κόρη, ή όποία θά συνε- γίξη. "Ενα τέτοιο περιοδικό, τόσο διδακτικό κι' εύχάριστο, κάθε γονεύς πρέπει νά τό παίρνη γιά τά παιδιά του... Τά συνιστώ πολύ και μέ με- γάλη άνυπομονή σά τό περιμένω κα' έθρομαθα, γιατί και μένα πού είμαι καμιά, πολύ μ' εύχαριστεί...

"Η 'Ελλάς σ'ένά παρακαλεί νά μ'ν διακόπτετε τή Μαρίτσα σ'ένά έξο- χή, γιατί πολύ της άρέσει... Έχω και μιά μικρότερη κορούλα, πού θά μ'ν κι' αυτή στό σαλονάκι της διαπλάσεως όταν έρθη ή ώρα της... —'Η λαμπρή αυτή μητέρα είναι ή κορούλα Κλειώ Ε. Λεοντίδου άπό τό 'Ηράκλειο.

"Ο 'Αθανάσιος Βασιλείου, κι- νούμενος άπό τήν 'Επιστολή του κ. Φαίδωνος περί 'Αγροπόλεων, μού γράφει ότι τό Παλιό Φάληρο όπου μένει, συνδυάζει τις άπολαύσεις χω- ρίου και π'ήλης μαζί. «Έχουμε, λέει, καθάρο άέρα, τό σπιτάκι μας μέ τόν κήπο του, φάρια, φρέσκα αυγά άπό τις κόττες μας, ήσυχία και γαλήνη. Όχι όμως κι' έρημιά, γιατί τό Π. Φάληρο έχει και τους μεγάλους άρκετές διακομδούς και μαγειρεία μέ τας 'Αθήνας σέ δέκα λεπτά μέ έπιδατικό αυτοκίνητο» γιά τά παιδάκια δέ, χάρη στή Σχολή του κ. Ζαμάνη, υπάρχουν όλα τά μέσα της σπουδής, δημοτικό κι' έλ- ληνικό σχολείο, τάξεις έμπειρικής σχολής και γυμνάσιο, παιδικός κι- νηματογράφος κι' έτι μπορεί νάνα- πύξη ένα παιδί... Πολύ άρατα!

Μελαγχρινό Διαβόλαιο, δέν πα- ράει πού έκαμες τόσο καιρό νά μού γράψης άρκσι πού σ' έμπόδιζαν τά μαθήματα. Φαντάζομαι τί θραίς γι' αυτός πού τις πέρασες, άφού είχες κοντά σου και τήν αγαπητή σου έξαδέλφη, κι' άφού παίζατε κίόλα, μέ τό Μελαγρό Ξαλιωτάκι, μέ τό Νησί της Αφροδίτης κι' άλλα κορίτσια, τήν «Ψήνη». Όχι, ή Κ.Γ. δέν είναι συνδρομητρια.

Έχαις καιρό, Μάγισσα, κι' άνα γίνη ή νέα φωτογραφία, μού στέλ- τέλος ό Γάλλος κριτικός άπ-

πός τέτοια έλληνικά έργα δέν πα- ρονται και στή Γαλλία, άντι άλλων έτών, πού τά βρίσκει κατώτερα.

"Εξέτασε τις παραγγελίες σου, Ίγμεμπον, και χάλω πάρα πολύ πού έτακολουθείς νά μ'ν γράψης και νά μ' έχεις πάντα σά «μ'ν άκριβή, μοναδικά διαέχτη συντροφιά» και παρηγοριά στή μοναξιά σου. Κι' άς είσαι πιά μεγάλη, κι' άς σέ θεωρούν γι' αυτό μερικοί «άρετή» κι' άς σέ περραζούν... Γέλασα, άλήθεια, μέ τό παράγωμα της ντόπιας έφημερίδας, πού τήν Πρωτοχρονιά σου έκαμε τάχα μπουά «ένά χρυσόδοτο τό- μω της Διαπλάσεως». 'Αλλά σ' έμεινες άθουοισαμένη κι' εύχαρι- στησε προσωπικά τό διευθυντή. Δέ βρήκασι! Άφίνα τους νά λένε...

"Από τώρα και συγκινητικό γράμμα μιάς παλιάς μου φίλης, μηέρας σήμερα, (πού λυπάμ-ι πού δέν έχω τίπο νά τό δημοσιεύσω έλκώληρο): «Γι' ως άπορείτε πού σ' έ γράφω έγώ άντι της 'Ελλης' άλλα πρέπει νά έέρετε ότι ή κόρη μου είναι μόνο έξήμισυ χρονών και δέν μπορεί άκόρη σ'ένά νά διαδίζη καλά σ'ένά νά γράψη άλλα έπειδή έγώ άγαπούσα κι' έδιδάχα πολύ τό περιοδικό σας, ένέγραφα τή μι- κρούλα μου κόρη, ή όποία θά συνε- γίξη. "Ενα τέτοιο περιοδικό, τόσο διδακτικό κι' εύχάριστο, κάθε γονεύς πρέπει νά τό παίρνη γιά τά παιδιά του... Τά συνιστώ πολύ και μέ με- γάλη άνυπομονή σά τό περιμένω κα' έθρομαθα, γιατί και μένα πού είμαι καμιά, πολύ μ' εύχαριστεί...

"Η 'Ελλάς σ'ένά παρακαλεί νά μ'ν διακόπτετε τή Μαρίτσα σ'ένά έξο- χή, γιατί πολύ της άρέσει... Έχω και μιά μικρότερη κορούλα, πού θά μ'ν κι' αυτή στό σαλονάκι της διαπλάσεως όταν έρθη ή ώρα της... —'Η λαμπρή αυτή μητέρα είναι ή κορούλα Κλειώ Ε. Λεοντίδου άπό τό 'Ηράκλειο.

"Ο 'Αθανάσιος Βασιλείου, κι- νούμενος άπό τήν 'Επιστολή του κ. Φαίδωνος περί 'Αγροπόλεων, μού γράφει ότι τό Παλιό Φάληρο όπου μένει, συνδυάζει τις άπολαύσεις χω- ρίου και π'ήλης μαζί. «Έχουμε, λέει, καθάρο άέρα, τό σπιτάκι μας μέ τόν κήπο του, φάρια, φρέσκα αυγά άπό τις κόττες μας, ήσυχία και γαλήνη. Όχι όμως κι' έρημιά, γιατί τό Π. Φάληρο έχει και τους μεγάλους άρκετές διακομδούς και μαγειρεία μέ τας 'Αθήνας σέ δέκα λεπτά μέ έπιδατικό αυτοκίνητο» γιά τά παιδάκια δέ, χάρη στή Σχολή του κ. Ζαμάνη, υπάρχουν όλα τά μέσα της σπουδής, δημοτικό κι' έλ- ληνικό σχολείο, τάξεις έμπειρικής σχολής και γυμνάσιο, παιδικός κι- νηματογράφος κι' έτι μπορεί νάνα- πύξη ένα παιδί... Πολύ άρατα!

Μελαγχρινό Διαβόλαιο, δέν πα- ράει πού έκαμες τόσο καιρό νά μού γράψης άρκσι πού σ' έμπόδιζαν τά μαθήματα. Φαντάζομαι τί θραίς γι' αυτός πού τις πέρασες, άφού είχες κοντά σου και τήν αγαπητή σου έξαδέλφη, κι' άφού παίζατε κίόλα, μέ τό Μελαγρό Ξαλιωτάκι, μέ τό Νησί της Αφροδίτης κι' άλλα κορίτσια, τήν «Ψήνη». Όχι, ή Κ.Γ. δέν είναι συνδρομητρια.

του διηρέτη» του Μικρού Καλλι- τέχνη.—29. «Τι είν' αυτό, μητέρα;» της 'Αθάνης 'Ελλάδας.—30. «'Η Πηγή» του Δοξασμένου Είκο- σιένα. Θά εξακολουθήσω.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΙΑ' Δελτίο Ειδήσεων

"Από τό ΙΓ' Δελτίο (θα φυλ. 9ον)..... Δρ.5538,20

Νικόλαος Μαυρίης..... 12.—

γύρια!) 'Αριστοκράτισσαν (έσταιλα' λιγότερο από 4 δρ. καμμά 'Αγγε-
λία δαν στοιχίζει) Γέρον του Μω-
ριά (έσταιλα 16 τετραδιά) Καρύ-
ειδα (λάθος ήταν και το διορθώνω
σημεία) Διματοποισιμένην Δευ-
τεριάν (ευχαριστώ) ναί, ας τα βλά-
σουν μερικοί πού νομίζουν ότι τα
Διγίματα είναι για μπεμπέδες)
'Ελληνικόν 'Ιδεώδες (το ψευδώνυ-
μο πού λές, ε'ν' ελευθερο' ή διευ-
θυνας της «Πανακοθήκης» είναι
έδός Χαριλάου Τρικούπη 24) 'Ελ-
λην (έσταιλα ψευδώνυμο να βρής
έλλο, γιατί Αδύγερινό έχω' είμαι
αυτοχρήστος στη μελέτη μου βρί-
σκεις «τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση
και ανακούφιση του μαθητικού σου
βίου») Φλογεράν του Βοσκοῦ
(έσταιλα' και χαίρω πολύ) Δέλιαν
(φραιότατο κι' αυτό το γράμμα σου
όπως δλα' με πόση ευχαρίστηση το
διάβασα!) Μικράν Καλλιτέχνιδα
(έλαβα, ευχαριστώ) Σέρλοκ Χόλμ
(έσταιλα') Πέπαν Πασκοτίνη, Μα-
ριάν Α Βλαχάκη, 'Ιωσηφίαν
Πασκοτίνη, Δώραν Μ. Παυλίδου,
Μίμην Ροδάνον, 'Ανθισμ. Πα-
σχάλην, Δροσοσταλίδα, 'Αδαμαν-
τιάν Ι. Βολτή κτλ. κτλ.

Είς δόξας εποστολάς έλαβα μετά
την 2 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω
στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 21ου Διαγωνισμού.
Αι λύσεις δεκταί μέχρι 7 'Απριλίου.]

145. Δεξιόγριφος

Ζωντανό καί ενώνω
Μ' έναν ποδο φυτεμένο
Κι' ένα ζώο που μοιάζει δυο
Ξεπροβάλλει άγριεμένο.
"Αννα Στ. Βεϊνόγλου

146. Δογοπαικτικός Σულλαβόγρι- φος.

Δύο στοιχεία στη σειρά
"Αμ' αποτελέσουν μίγμα,
Μέσ' στη θάλασσα ξηρά
Θά μās κάμουν μια χαρά,
Με το τ' ν' και με το σίγμα!
Φίρσης Λεβάντες

147. 'Αναγραμματισμός

Μικρό νησι του Αιγαίου
"Αν αναγραμματίσης,
Πραότητα και γλυκά
Μπροστά σου θάπαντήσης.
Ζιζάνιον των Πατρών

148. Δίνιγμα

Τόχεις φάει δλοι σας,
'Εγώ... μπορώ και να όρκιστώ.
Κι' όμως αυτό δεν τρώγεται
Ούτε ώμο ούτε βραστό!
Πονεμένη Ψυχή

149. Μωσαϊκόν

Καλλιόπη, Μελπομένη,
Κι' ή Εὐδοκία ή καίμένη,
Θαίεια και 'Ερατώ,
'Από ένα τον δανείζουν
Και μια έκτη σχηματίζουν
'Αδελφή τους στο λεπτό.
Κύμα της Χίου

150. Τρίγωνον

* * * * * = Φωτοδότης.
* * * * * = Θηρίον.
* * * * * = 'Εθνικόν.
* * * * * = Πλάσμα ζών.
* * * * * = Σύμφωνον.
Και καθέτως τα ίδια.
Δόκιμος 'Αγρανάν

151-155. Μαγικόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος
έκάστης των κάτωθι λέξεων δι'
ένος άλλου, πάντοτε του αυτού,
να σχηματισθούν άνευ μεταγγρα-
ματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
μηρός, μικρός, κύκνος, έξοχή,
Μήλος.

Βόλας

151 'Επιγραφή έν Τριπλής 'Α- κροστιχίδος.

* * * Τα τρία πρώτα γράμματα
* * * έκάστης των ζητούμενων
* * * λέξεων θά τεθούν κατά
* * * σειράν εις την θέσιν των
* * * έναντι άσπερίσκων και θά
* * * σχηματισθῇ 'Επιγραφή,
* * * της οποίας ζητείται ή ανά-
* * * γνωσις:

1. 'Ωραία θα' 2. Μέ-
ρος της πόλεως' 3. Μέρος του
Θεάτρου' 4. Θεός θαλάσσιος' 5.
'Επιπλον προς φύλαξιν πραγμά-
των' 6. Βουνόν της Ρόδου' 7.
Τυχερό χαρι' 8. Μικρά νήσος
του Αιγαίου.

Βωμός

157. Φωνηεντόλιπον

τζτζκς-λλσ-μρ-ργ-γλσ

Δαμπός 'Ηλιος

158. Γρίφος

λι λι λι αλ αλ
ού! λι λι αλ αλ αλ αλ
λι λι λι αλ αλ
Λώτοδπως.

Ναπολέων

Διά τους Γαλλομαθείς

159. Δίγλωσσον

En français,
Un doigt principal de la main;
Mais en grec,
De ton corps un des deux
[soutiens.

Μαρίτσα Α Βεϊνόγλου

160. Chazade

Mon premier est un nombre;
mon second, une plante qui
croît aux bords des rivières;
mon tout, une ville dans la
Côte d' Or.

Καμέλια

ΑΥΣΒΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 48

692. Διάπλσις (διά, πλάσις.) —
693. "Αρμ-αίμα. — 694. Μαίον-
Μιάου! — 695. Το γράμμα Λ.
696. Α Θ Η Ν Α 697-698 1.
Α Ρ Γ Ο Σ Σφίγξ. 2. 'Ε-
ΣΥΚΟΝ λαιά. — 699.
Α Τ Λ Α Σ 703. Διά του
ΛΥΔΙΑ Β: βολή, βίος,
ΔΙΚΤΗ βήμα, βύας,
ΑΡΙΩΝ άβαξ. — 704.
ΣΟΛΟΜΩΝ —
(Σπαταλώ, "Ολον, Λαμβάνω, "Ο-
ρος, Μέγιστον, 'Ωραίος, Νοῦς.) —
705. "Ο καλός παραβοήρης στη
φουρτούνα φαίνεται. — 706. 'Αμύ-
νεοθα περί πάσης (α, μήνες, θε
περί π', α τρίς) — 707. La lan-
gue.

708. Ε Ε Ε Τ Ε
Λ Ρ Ε Τ
Ι Δ Ν Α Α Α Ι
Ι Ο Ν Ι Α Α Α Ι
Ν Ι Ρ Ν Δ Η Ε
Ε Ε Ε Ε Ε

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1894)
από τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ακόμη μόνον οι εξής
έξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, και 20ός. Έκαστος τόμος
δρ. 25, ταχυδρομικώς δέ άποστέλ-
λόμενος δραχ. 25,50 διά το 'Ε-
σωτερικόν και δραχ. 32 διά το
'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1924)
υπάρχουν δλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 31 εν όλω. Έκαστος τόμος
αρχαφός, δρ. 70 και ραμμένος
δρ. 75. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσθετά εις τας
άνω τιμάς: Διά το 'Εσωτερικόν
δραχ. 2 ό αρχαφός και δρ. 5,50
ό ραμμένος, διά δέ το 'Εξωτερικόν
δρ. 13 50 — είτε αρχαφός είτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με
άλλα στοιχεία δρ. 4, τολάχιστον τί-
μημα. Πέραν των 10 λέξεων 40
λεπτά ή λέξεις, με πλάγια δέ στοιχεία
λεπ. 50 και με κεφαλαία λεπ. 70
'Ο χωριστός στίχος δραχμής 2.
'Η προσληφωμή είναι άπαραίτητη.

(ΚΕ'—191)

—αναγυρίζοντας νοσταλγικά στ' άν-
—τηρό αυτό περιβολάκι, πού κάθε
χρόνο και νέα φευγόνουν λουλούδια,
με σκοπό να βρω καινούργιες γνωριμίες,
χαρίζω την άλλοηγογραφία μου, τα Μ.
Μυστικά και τις κάρτες μου μονάχα σε
ψηχός ασθαντικώς κι' όνειροπλήχτης.
'Εμψρός δλοι κι' όλες.
Ρ. Ρ. 'Αθήνα.

ΑΛΚΗΣ ΦΛΩΡΙΑΣ

(ΚΕ'—192)

Πολούμε, ανταλλάσσουμε γραμματό-
σημα' προτιμούμεν 'Ελληνικά, πε-
ρασμένες έκδόσεις δίνουμε διάφορα ξένα
ισής αξίας' βάσις τιμοκατάλογος Υπερ
1925. Στείλατε: Υιούς Π. 'Αντωνίου,
Λεωφ. Καρέτσου, Μυτιλήνην.

(ΚΕ'—193)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΜΑΥΡΗΣ ΚΙΑ.
Παρακαλούμε τους φίλους μας να
ψηφίσουν τα ψευδώνυμα:
ΙΑΝΙΣΜΟ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

(ΚΕ'—194)

ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΧΤΗ και ΜΕΜΕΞΕΑΝΙΑ, με
στάλα από τον ήλιο σας κι' από
τη μυρωδιά σας θα βρω στα Μ. Μυ-
στικά σας;

(ΚΕ'—195)

Μάγνα, 'Αλάνη, δέν ακούγεστε. Μη-
πως σ' άπαγορεύσατε στο σπίτι
τόρα πού μάθανε τα όρατα σας ψευ-
δώνυμα;

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΕ'—196)

Μαίνοντας στον λουλουδένο κήπο
της Διαπλάσεως, χαίρετώ όλους.
ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΑΝΤΑΛΑ

(ΚΕ'—197)

Γουδοζέρι, Μ. Μ έσταιλα' πώς δεν
άπνηττης; — ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΟΥΣΤΕΙΣ

(ΚΕ'—198)

Α' όλα τα εγγεν να διαπλάσσοι, να
και εξαίρετικά από: Πάνω Χειμ.
ριώτην, Αίλι, Τριανταφυλλέναν, Πα-
σχάλην, Ιδανισμόν, Νάρκισσος και 'Ηλο-
γεννίτη, ζητά ν' ανταλλάξω από μια
κάρτα, με μια σκέψη τους: Στείλατε:
'Ελευθέριον Λαορόδαν ρ. Γ. Πειραιά,
διά: ΜΙΚΡΟΝ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΝ

(ΚΕ'—199)

ΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΜΑΥΡΗΣ ΚΙΑ.
ΙΑΝΙΣΜΕ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ, ΟΝΕΙΡΟΠΛΕ-
ΙΧΤΡΑ, ΑΝΘΩΣΜΕΝΗ ΠΑΡΧΑΛΙΑ, ΑΡΧΟΣΤΕ-
ΛΙΑ, ΑΝΘΩΜΕΝΟ ΓΙΑΣΜΙ, ΤΡΕΛΗΝ ΕΝΘΥΛΑ,
ΑΦΡΙΜΕΝΟ ΚΥΜΑ, ΝΙΤΣΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, ΠΟΥΛΙ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΟΣ, ΕΣΠΕΡΕ, ΓΑΛΑΞΙΑ, ΜΥΤΙΑΝ-
ΗΝΕ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗ, Χ. ΛΕΟΝΤΙΝΗ, Ε. ΡΟΥΣΤΑΚΗ,
λάβετε τις κάρτες σας και σ' άς ευχα-
ριστούμε θερμά.

(ΚΕ'—200)

Ψηφίσατε δλοι τ' όραιότερο ψευδώνυ-
μο της εποχής:
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

(ΚΕ'—201)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ
Προκηρύσσει Διαγωνισμόν Καλλι-
γνικών CART-POSTAL. Βραβεί-
6 έκλεκτά. Προθεσμία δημόσιος άγας
[ΚΕ'—198]. — "Απ' ΟΛΑ τ' άγαπητά
Διαπλάσσοι, περιμένει ό:

ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

(ΚΕ'—202)

Παιδιά, δόστε έναν ψήφο
στην ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ

(ΚΕ'—203)

ΚΑΡΤΕΣ...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΙΔΙΑ
Εξόν από μιας λεπτής επιθυμίας να
αλφρώσει, ένα κομματάκι χαρ-
κι' ένα souvenir της γλυκειάς μας ζω-
πού γοργοκυλάει και φεύγει δίχως να
μιάν, δσο και λιγοστήν έλλείδα να έ-
ναυθῇ, θάνε ΜΙΑ ΚΑΡΤΑ ΚΑΘΕΝΟΣ.
Πάν ΖΗΤΩ, ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΛΕΞΕΙΣ. Δι-
θάνα τιμή μου να λάβω άπ' όσον
Ιδιαίτερα καλώς. "Οσοι μ' αιστάνο-
ται θά στείλουν. Το ίδιο κι' οι φίλοι
μου. 'Ενθ' ήμια κι' έγώ, θά σκοπίσω
σ' όλους απλόχερα. Δυσ βραβεία, δύ-
μήνες.

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

Poste-Resistante, ΑΘΗΝΑ

(ΚΕ'—204)

Είς άποτελέσει. διαγων. μου έβρα-
βεύ' Νάρκισσος (Νένα), Σαντον-
τσα (L' avaré), Σκερτοζ. Χανουφά-
(Monchoir Furaor). 'Αγαμέμνο ειδο-
λήψεως: Γ. Γιαννάκος, Θήβαι

(ΚΕ'—205)

ΙΑΝΙΣΜΕ, όδός... Παντελεήμονος... Χα-
τούμ, Καταλαβαίνεις;

Πολλά φιλά. — ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—206)

ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, άν το Βουναράκι ήτα-
στην 'Αθήνα!.. Εύχαριστημένη;
'Ατέλειωτη άγάπη. — ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—207)

Νά τους πάλι, άρχισαν. — Ποιοί; —
ΜΑΓΚΙΣ, ΑΛΛΗΝΕ πού έβγαλαν τη μά-
σα της Βενετοπούλας και του Λαρό-
κι' είδαν δλοι πώς είναι ή Λουλού-
Μάνος Βερνάρδος.

(ΚΕ'—208)

Μαίνοντας στο κομψό σαλονάκι τη
Διαπλάσεως, σ' άς χαίρετώ.
ΝΙΟΒΓΑΛΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(ΚΕ'—209)

Μήλι και Φάστα — 'Αδελφάι Τζι-
μου. Βράστε με είμαι τό:
ΝΙΟΒΓΑΛΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(ΚΕ'—210)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ HALT!
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ STOP!

Ενεκεν άνεπαρκείας άπαντήσεων εις τον
(ΚΑ'—1519) διαγωνισμόν μου, ΠΑΡΑ-
ΤΕΙΝΩ ατόν μέχρι της 15 Μαρτίου.
ΕΜΠΡΟΣ λοιπόν, λάβετε μέρος δλοι
στον φτωχό διαγωνισμό μου. Μη χά-
ιετε την ευκαιρίαν Περιμένο.

GEORGE TRIP

(ΚΕ'—211)

ΡΟΥΜΠΕΝΣ, έλαβα. ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ, πού
πάνε τα καινούργια καθήκοντα;

GEORGE TRIP

(ΚΕ'—212)

Αποτελέσματα Α' Διαγωνισμού ΑΕ
ΞΑΝΘΙΝΟΥ ΖΙΖΑΝΙΟΥ: α') ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ
β') ΕΜ. ΜΑΝΟΣ, γ') ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ
ΕΠΑΙΝΟΙ: ΡΙΤΑ. ΦΙΛΟΚΑΘΟΣ, ΙΑΝΙΣΜΟΣ
ΛΟΙΠΟΥΣ εύχαριστώ. Στείλατε Δ) σε-
εις την Δ)σιν (ΚΑ'—1503).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ

(ΚΕ'—213)

Πολυαγαπημένο Χαριτάκι (Γιότση)
στη γιορτούλα σου μύριες εύχές.
Μενεξεδένια σου

(ΚΕ'—214)

Κύριε ΠΙ(Ο)ΝΤΑ, άφ' ου είσαι ΤΙΠΟΤΕ,
μάς κάνεις τάχα το σπονδαίο; —
Φιλινότατα. — ΕΡΜΗΣ

(ΚΕ'—215)

Αθάνα, κάρτες διά διαγωνισμόν μου
έλαβα. Ευχαριστώ. 'Εγγραφα.

ΜΑΛΑΓΑΝΑ

(ΚΕ'—216)

Αποτελέσματα Διαγωνισμού 'Εαθ' η
Κιτικής Ζωής: 1ον Βραβείον: Δο-
σερός Ζεφυρός, 2ον) Γούλλο, 3ον)
'Ιδανισμός. 'Επαίνος: Σαντούτσα Πλα-
τανος, Μαθητική 'Ενωσις, Βογιατζή-
πούλος. Λοιπούς υπερευχαριστούμεν.

(ΚΕ'—217)

Εισερχόμενος στο μυροβόλο κήπο τη
Διαπλάσεως, χαίρετώ άπαντας
ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

(ΚΕ'—218)

Διαπλάσοι, διαπλάσοι, διαπλάσοι, να
καλάς όποστηρίζετε διαγωνισ-
μου στο 50 φυλλάδιο. — ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ